له مانیامه تر مانیامه

پیرمحمد کاروان

له مانیامه تر مانیامه

دشعرونو مجموعه

پیرمحمد کاروان

دکتاب پېژندنه

o دکتاب نوم : له ماښامه تر ماښامه
o شاعر : پیر محمد کاروان .
o خپروونکی : دآزاد افغانستان دلیکوالو ټولنه « وفا »
o چاپ او صحافي : تاپ پرنترزپیښور
o کمپوزر : عبدالحی سحر
o لومړی چاپ : د ۱۳۷۱هـ.ش دسنبلی میاشت ۱۹۹۲ع اگست
o شمیر : ۱۰۰۰ توکه
o نمبر : (۶۹- ۷۰)

له ښاغلي عبدالحی سحر نه یوه دنیا مننه چې زما شعرونه یې په نازکـــو او هنر مندوګوتو دکمپیوتر له پیچلي مغز نه راوایستل اوکتابي شکل یې ورکړ .

اهداء :

دهغوی په نوم چې دخدای
له خليفه (انسان)
سره مينه لري.

بسم الله الرحمن الرحيم

دمابنامونو دمهال

يو «کاروان»

بنايي زمور سر نوشت به له تياروسره تړل شوی وي ، مور په تياروکې ژېړيدلي ، په تيارو کې اوسيد لي او په تيارو کې فناشوي نسلونه يو . دادی موږاوس په يو داسې دوران کې ژوند کوو چې دژوند(۱) په نوم هر مهال مو يو مابنام دی . زمور د دوران شاعر هم د تيارو ،دمابنامونودمهالونو شاعر دی . زمورشاعر که ربښتيا وايي نود دغو تيارو په هکله به غږيږي ، سهارونه لازمور لپاره نالېدلي ، اميدونه دي .

اوس له بل هر وخت څخه ، زمور اولس ، زمور دهيواد نوي نسلونه ، له مابنامونو سره بلدتياته ارکيږي . زه خو داسې ګڼم چې ګران شاعر پيرمحمد کاروان به دخپل شعري دفتر نوم له همدې کبله له مابنامه پيل کړی او پرمابنام پای ته رسولی دي.

پير محمد کاروان زمور دځوان شعرهغه وينا وال دی چې پروطن دخورو تيارو ، دخورومابنامونو په وړاندې دمقاومت په بهير کې يې هم خپل شعر ځلولی ، دتيارو دلحظو شاهد شاعر هم پاتې شوی دی او دخيال د رنګينيوپه ټالونو کې يې هم خپل شعرونه زنګولي دي .

کاروان دمقاومت دکاروان يوه داسې ځوانه خيره ده چې دافغانانو د ويارلي مقاومت ډيروشيبوته يې شاعرانه روح ورکړی دی . په دغه بهير کې که دشعري او ادبي ارزښتونو پربنسټ خبرې کوو نوکاروان يې د ګوتو دشمير په لومړنيو کسانو کې شميرل په کاردي.

«له مابنامه تر مابنامه » دپير محمد کاروان د شعرلومړنی چاپي مجموعه ده . په دغه مجموعه کې دهغه د ادبي ژوند د پيل او دراوروستنيو ګلونو شعرونه راغلي دي.

مور د دغو شعرونود نيټو دښودلوله مخې ، په لړه موده کې دهغه دشاعرانه بون دځلا او پرمختګ ډيره ښه نندارە کولای شو . په دغه مجموعه کې دغزل او آزاد شعر ګڼې نمونې خوندي شوې دي او حقيقت دادی چې په دغو دواړوشعري ډولونو کې دهغه شاعرانه تخيل ، نويوتر کيښونو اوشعري دقت نندارې ته تم کيدلای شو .دغه راز يې

په دې مجموعه کې له زړې عنعنې سره سم خو نظمونه هم یوځای کړې دي .

دکاروان غزلې د پښتو نوي غزل له ډیرو ښکلو بیلګوځخه شمیرلی شو . د دې مجموعې ډیرې غزلې به زمادې خبرې درښتینتوب لپاره تاسوولولئ .خو دغه ځویې دغونې په توګه وګورئ :

خدایه دګل کړې یې قـــدم قدم کـې واړوه
ستړی شو کاروان دښاپیـــــرو ارم کې واړوه
ښکلو ته مې واوروه چې شمعوغوندې ویلې شي
زه دسو زغزل یم ما پـــه زیـــروبم کې واړوه
مانه غلو اغزیو دتـــناکـــوینې پټې کړې
اوس مې لوټ کاروان د پسرلو حرم کې واړوه

یاداښې :

ګلونه سوي دي اغزې ښکـلوم
خزان ځپلې پـــسرلي ښکلوم
زه دساقې دمیونه یم عـــــادت
دافغاني ګودر منـګې ښکـــلوم
نادان کاروان به یې غزل ګڼې خو
د زړه په وینـــو آزادې ښکلـوم

دکاروان په آزاده شاعرۍ کې هم موږګڼې خوښۍ لیدلای شو . د دغو شعرونوپه لړکې یې «قافله » دمثیلي او تصویري شعر یوه ډیره په زړه پورې نمونه ده او «درې خاخکې وینه »، «ته ... » ، «دپرښتې خوب » ، «خلورتوتکی»، «تعبیر ؟» «له وینوترموسکا » او داسې نور یې دغونه یې آزاد پښتوشعرپه لړکې وړاندې کولی شو .

دهغه په شاعرۍ کې دنوي بیان ، نویو مفاهیمو او ترکیبونو او ډیو ډول نوي خیال زیات څرګونه وینو . تا سوزمور دوطن له حالاتوسره سم دکاروان دیوې غزلې

مطلع وګورئ :

لاله په يوه پښه دي ولاړ د دامانونوپه سر
لکه چې پيغلي وي ختلي دمايښونو په سر

يا :

ستن مي کړ قلم تاريې غـــــــزل غزل
شوم دليونـــــــيو په ګريـــــوان مين
زړه دې رانه يو وړاوجـــــــرس دې کړ
ښکليه اوس به خود شې په کاروان مين

ديو ازاد شعريوه برخه ده :

... په کې چاودلې حبابونه دي دژويلو هيلو
دښو ګانو په تار
تري راوباسم سلواغې داوښکو
زما داوښکو په دې هره سلواغه کې راځي
دښکلي يارديدن ته
دناکراروتلو سودپر هرونو وينې ...

ددې ښايست ترڅنګ ، دکاروان په شاعرۍ کې دګوتو ايښودلوڅايونه هم شته . په تيره بيا دهغه دشعرې يون دپيل په شعرونو کې به ځينې نيمګړتياوې هم ووينئ . کله کله داسې غادې او شفارې خبرې هم ښايې ولولئ :

دجنګونو په دوزخ کې جنتي افغانان وسول
دباروتو سر ولمبو کې سپين دسولې مرغان وسول
زمانې له خوبه پاڅه ، دوجدان غږ ونه واوره
دغه کوم عدل انصاف دی، چې حقوق دانسان وسول

او يا ښايې کله کله زمونږ دکلاسيکې شاعرۍ له عنعنې نه په تقليديوه نيمه غزله په کې ولولئ،لکه :

ساقي سوي لوي زړه ته لـــــــړ ارام را
چې تش کړی مې یوجام نه وي بل جام را
ستا دزلفو پیچ وخم کې په ځوګیریم
یورنګین غوندې سحر د دې ماښـام را
ځو به ستړی لالهانده کاروان ګـــرځي
سرمنزل دخوږې مینې په یو ګا م را

دغه راز د «سیندوکي» په نوم شعر . د غني دشګود محل له هغه مشهور شعرسره یوځه ورته والی لري ،زه نه وایم چې تری تقلید شوی دی،ځکه کاروان یو لړ جلا خبرې لري خودشعر کلي فضا یې یوځه تري اغیزمنه ده .

کاروان . دافغانستان په معاصر شعرکې دمقاومت دشاعرۍ دیرې ښکلې نمونې ایجاد کړې او پښتو شاعرۍ ته یې بخښلې دي . د کاروان شاعري ، دافغانانو دځوارلس کلنو را روانو غمیزو (تراژیدیو) ډیره صادقه شاهده او انځور وونکې شاعري ده. دهغه په شاعرۍ کې دکلیو ، بانډو او غریبیزو کاروانونو صمیمیت او درنښت پروت دی .

لکه چې دغه صمیمي شاعرتل امید کوي ، له دغو هیلو سره چې دتوزتم له لړو لړ ور اخوا شو اونورمو نو راتلونکي نسلونه ، راتلونکي شاعران یوازې د تورتم شاهدان نه وي ، او سهارونه تش امیدونه نه وي .

زرین انځور

پیښور

د ۱۳۷۱هـ ش

د اسد ۲۸

په بدمرغه شیبو کې

دافغانستان دخپلواکۍ په نیلك مرغه ورځ

عشق او جمال

زه خوراتلم نه تاراو لړلم
له خوشبو يې نه ډك دسمال دې راكړ
ددسمال څنډې ته دې غوتې ورکړه
ځواب يې تاسره و،سوال دې راکړ

تامې په زړه کې تنده وکړله
په کې راشنه شول دخمار ګلونه
ساقي دې راوړې ډکې ډکې پيالې
چې په کې وتومبې کتار ګلونه

تندی مې مات د اضطراب په کانړو
ځم له زګړويو نه کورګی جوړم
سرلګومه دسکون په ځنګون
له پرهرونو پسرلی جوړوم

شاړه د ژوند غواړي ابشاردنغمو
دروح دسمال چې په کې ومينځمه
پرپرده چې غوتې يې راوسپړمه
عشق اوجمال چې په کې ومينځمه

خيبر پلازه پېښور ١١ / ٢ / ١٩٩٢

دعشق سرود

ماته د روح له منـاري دعشق سرود راځـي
په عاصي ژبه ستائنا ، راځي درود راځـي
وړوخدايا نوسره ، وي ، راځ، چې نه يې مات کړو
ياغي تندی دی دابه چاته په سجـود راځي ؟
بتان مات شوي دايـــازد زلفـــووړم راځـي
سترګې مـــووختې چې کله به محمود راځـي ؟
مورد سپرلوپه غېږکې شنه خويونه کړي نه دي
لا په کلپاوکې سـکروټې دغرود راځـي
ستاد ديدن هرې نښکالوته يې خپې وهـلې
کاروان دسترګومې په دښته دوجود راځـي

۱۳۷۰/۱/۱۱

بناغلی لېوښتوب

مه ژاړه بلبله عبادت به په نغمو کوو
ذکر دګلونو به د پرخو په تسپـــوکوو
لمونځ به دسحر کوو او خوب به دغرمو کوو
تل به صفتونه د رخسار او دبارخوکوو
زړونه به ذرې ذرې دلمر په غېږ کې وشيندو
پټ به ديدنونه دسپوږمۍ په سپينو شپوکوو
غوڅې دې کړې ژبې راته مينه خو غوڅېږي نه
يو جهان خبرې په ستړګو په لېمـــو کوو
ځوبه په اغزيو کې دردونه هم نشه لـــري
مست خماري خوب به دغوټو په بالښتوکوو
ځو ديار کوڅوته چې داسترګې په کې ځلي کړو
دې خپلو کعبو کې ديدنونه د سجدو کوو
لوټ دې شي کاروان خو بيابان به کړو غاټول غاټول
عشقه له بناغلي لېوښتوب سره پښتو کوو

پېښور، دلېکوالو ټولنه ۱۳۷۱/۲/۲۱

اهداء: زخمي کابل نه،دسابیرو ،وطن نه

تعبیر ؟

دغرځنی تیونه
په پولادي غشو سوري سوري دي
سوي زګیروي یې څه نري نري دي
او دتنکو ، تنکو کبلیو خولګی
په تکو تورو لوغړنوویدو تکې سرې دي
چاورشیندلې په ملالو سترګو
له سرو سپرغو ډکې تودې ایرې دي
په غټو اوښکو کې یې سره رنګونه
لکه دماتوآیینو په زړه کې
دسرو لمبو عکسونه
دغرځنی په سترګو
ګردي تاوپړي د پرانګانو سترګې
نه شي په ځان پسې راښکلی تښتیدلې غوږګې
خیال یې په زړه باندې نوکاړي او پنجې وروي
په زخمي ذهن یې تبره تبره سیخونه ګرځي
په سرو بوټیو اوهدوکو یې تبرونه ناځي
په تصوریې د وریتو غوښو بویونه ګرځي
څوك څه پوهیږي چې تعبیر یې څه دی ؟
ښکا کابل داسې یو خوب لیدلی

پیښور ۷۱/۱/۲۷

دشمعو کرونده

تنده د دیدن مې په لیمو لیمو کې ونغاړه
راشه داد ژوند مابنام په دوو ډیووکې ونغاړه
سوې کرونده به بیا راشین دشمعو فصل کړي
روح د پتنګانو په لمدو ایروکې ونغاړه
غوڅ زړګی مې وګنده سرخې ستا دښکلایمه
پټ مې دموسکا غوندې په سروبار خوکې ونغاړه
ښکلی پسرلی راته اشنا په جرګه راوله
ما خزان ځپلی په تنکو غوټو کې ونغاړه
راشه د ارم دښاپیرو قاصد ه یوبې سه
غوټه دشوګیر مې په پستو وړمو کې ونغاړه
وړه مې چې ساحل دپیغلتوب په غیږکې ونیسم
عشقه دریابې ما په یاغې څپو کې ونغاړه
بیاد رابعې په وینو سرو غنچو ته کړي سلام
دا منجاورخیال مې دسخې جنډوکې ونغاړه
ستاکاروان ، دوینو په زعفرانو غزل ولیکه
دا تاویز دمینې په ځوندو ځوندو کې ونغاړه

پښورحوت ۱۳۷۰

انتظار

داوښکوپرخه مې بې ګله راځي
زما دګل کډې به کله راځي
تشې جونګړې مې دسترګوپاتې
ورته به کله ډیوه بله راځي
بې تانه مرارمان مې غږنه کوي
که مسیحا ورته خوځله راځي
زه یې دیاردلاسه زربوله
که مات کچکول ته مې خزله راځي
ما په زړګي کې ورته ځاله جوړه
خوکه په ناز ورته بلبله راځي
د دارکړې کې جوتې څومره خوند کا
چې ننداري ته یارپه خپله راځي
زه به له تندې زاره چاودی ومه
دساقي لاس کې به جام هله راځي
جرس به دیر په چیغووزړپري
ستړی کاروان چې ترمنزله له راځي

۱۳۶۵/۳/۱۳ دتبریزې کلی

د سحر په لوري

دګم نامی خلوت کې غلی ناست وم
لکه دغم او د ویرونو مابنام
زما په تن وتورلباس دماتم
بلې مې وې داوښکو تتې ډیوې
لکه چې سبکلي ستوري
په نرۍ وریځ کې وي پټ
دانتظاراغزي مې سترګو کې راتلل ساتېدل
ماستادمینې ترانې ویلې
په وینوسري ترانې
په ترهو اوښکو کې لمدې ترانې
خوچې ناڅاپه مې سرپورته کړلو
دځنګانه له ستنو
اې زما مینې بیا مې ته ولیدې
لکه شفق په سره سالوکې پټه

په سرکو شونډودې موسکا خوره وه
زما په اوښکو کې دنورپه شانې وځلېده
راغلې په سرولاسودې پورته کړمه
په تنکو ګوتودې زما اوښکی را پاکې کړلې
په تورپټکي کې دې راوتومیل دستورو ګلان
او دواړه لاس په لاس روان شو دسحرپه لوري

۱۳٦٤/ ۱۰/ ۱۹تنې

تړی

دمـــود وتړی درتـــه راغلم تـــا سخاونه کـــړه
ساقي مستانه هیـــخ پیـــرزو دي په گـــداونه کړه
ستا په درشل کې مې تندی ډبرو سجدو کړوستړی
ماستا دحسـن پرستـــش کړ تا پروا ونـــــه کړه
زما دسترگو په زیـــارت کې بلـــــبدلي ډیوې
مغروره تا خوتش په شـــونډوکې دعـــاونه کړه
ته دخپل حسن له نشـــو نه راوزگـــاره نه شـــوې
هیڅ دې زما خیرې گربـــوان پورې خنـــدا ونه کړه
دزړه ساحـــل مې ستا دمینې سمندرتـــه ایښـــی
خو تا دوڅ کـــړ ساحل په لـــور گډاونـــه کړه
یتیمې هیلې به یتـــیمې وړم دگور غـــېږې تـــه
مهربـــاني خـــوښـــه یتیمو هیلوتـــاونه کړه
لکه دشمعې سره اوشنه شې له لمبودې زار شـــم
کاروان‌دآوریت لکه پتنگ کړ تاڅړاونه کـــړه

تنې،د نریزې د کلي غرونه ۱۳٦٤

د پسرلي توتکی

په سپینوواوروکي موسکي شول زرزري ګلونه
دښکلي لمر پلوشوګلونه
لکه چې پېغلې وي تومبلي دمرجانوغمې
دسپین تکري د پاسه
د پسرلي وړمې د ژمي غېږکې وغځېدې
په مرغېږجنونه هیلوراغی مسیح
وحشي ګلونوشني جامې واغوستې
دمالیارانومحتاجي نه کوي
زمورږجونګړې ته هم راغلې ښایسته توتکی
جوړه جوړه توتکی
لکه چې راشي دفردوس له غېږې
دمعشوقې اودعاشق روحونه
زمورږانګړکي یې اتن واچاوه
اوپه غچ غچ کې یې دژوند ترانې وویلې
رنځوري مورمې ورته څه په مینه مینه ووې
«توتکی ستړې مه شې ستړې مه شې»
توتکی خلاصې کړې منسوکې اوغچ غچ یې وکړ
څه په خندا یې ورته ووې چې ژوندی اوسې
زما دزړه به تالاشوي باغ کې وتوکېدل
دامیدونوګلان

۱۳٦٤/۱۲/٦ تنې،دنریزې کلی

لېونۍ سندرې

ماوې چې مړو ته به زه وایمه ژوندۍ سندرې
خووخت مې نه پرېږدي په زړه دنېکمرغۍ سندرې
مایې داوښکو په شبنم خوږونه وتښتول
ګلونه ګونګ دي وایـــي نه پـــسرلنۍ سندرې
په لېونۍ زمانې ! لږځه خو په خودشه که نه
روغې ســـــندرې مې چې بولې لېونۍ سندرې
که دلته هلته مې په کاڼو ککرۍ ماتوې
وینـــي مې وایي په خـــندا د ازادۍ سندرې
چې دمغرور په زړه داورپه څېرلګېږي نوزما څه قصور
زه خـــو په زړونولګوم لـــکه پتې سندرې
چې یې د زړه غوږونه نه وي تش دسر په غوږو
اوریدای نه شـــي زما مستې غرنۍ سندرې
دا د کاروان د زړه په وینو کې راوزېږدي
چې په کاغذ یې کړې خپرې دلې دلۍ سندرې

۱۳۶۵/۱/۵

داوښکو ډیوې

دجنګونو په دوزخ کې ، جنتي افغانان وسول
د باروتوسرولمبو کې ، سپین دسولې مرغان وسول
خزان او ر په بهار بل کړ، د ژوندون ګلونه وچ شول
اواره نغمې ایرې شوې، مهاجر بلبلان وسول
د باروتو ښامارانو، اسو پلوکې لمبې پو کړې
دجونګړو د یو ې مړې شوې ، د رنا پتنګان وسول
قافلې ستړې ستومانه ، د ژوندون په پیچ وخم کې
لاړې پتې په سکروټو ، د وفا قاصدان وسول
هرارمانشوړوبلړوبل،دېرې هیلې هدیرې شوې
درنواوښکو ډیوو کې دسرووینو ګلان وسول
شوګیرې اوږدې اوږدې شوې، شپه دغم په تیارو پټه
دسبا ستوري برېښې نه کړې ،دسپېدو په ګرېوان وسول
په نغمو کې کړیکې کړیکې، ویرپه زیرو بم کې خپوردی
پر دېسیان له ډېرې مینې ، دوطن په ارمان وسول

دمودومودو یارانـــو، یودبل دیدن ونـــه کړ
دوصـــال په ټه ټه ، په لمبـــو د هجران وســـول
دزړه کب په وچه پروت دی، دوصال سمندر څه شو؟
دسرو وینو سره ګو هریې، بس په یاد دجانان وسول
دګولیو باران اوري، لاله ترمې ترمې پـــروت دی
خپلې پانې یې سپر غې شوې، هغـه سره ارغوان وسول
هسې نه چې سریې لوخ شي ، د ابشیا دښکلې ناوې
وینم خوب اوکه په اوریې ، سره ټکري دالوان وسول
زمانې له خو به پاڅه ، دوجدان غږونـــــه واوره
دغه کوم عدل انصاف دی، چې حقوق دانسان وسول
افـــغاني جرس فریاد کړي، ځې کاروان دشهیدانو
نورڅوك نه دي دلته هلته ، دیوې موربچیان وسول

۱۳۶۵/۱۲/۱۲ نیې

د غزل په څنګ کې

د غزل څنګ کې ګلونه ږدمه
پښتون ماښام ته مشالونه ږدمه

د تورو شپو شیبو اوږدې به نه شي
لمرۍ په سر یې سهارونه ږدمه

مینې له زړه نه مې پټې کړه لرې
یارته د سرو وینو خالونه ږدمه

د ژوند ځولۍ مې ډکوم له ګلو
خم په اغزو کې قدمونه ږدمه

که په مرۍ مې یوه سلګۍ وي پاتې
لابه په ژبه ستا نومونه ږدمه

ساقي زما په تنده مه ځوروه
زه نورو ترڅو ته جامونه ږدمه

عشق مې په دار کې سرته داسې ویل
په تا د حسن امپلونه ږدمه

لاله تصویریې په سینه لګوه
په لوغړن ځیګر دا غونه ږدمه

راځه کاروانه د تیارو په زړه کې
زه درته شمعې کتارونه ږدمه

سرطان ١٣٦٥

ګمنام شاعر

څو مره چې لوبدلی له نظر د زمانو یمه
دومره جګ ختلی دغزل په مناروِیمه
لږ خومې دارونو زړګی دزړه په سترګو وګورئ
لال یم خوله سترګو نه پټ شوی په ایروِیمه
حسنه لږ موسکی شه چې پانوس می شي په اوښکو جوړ
هسې نه ایره شم وریت دعشق په سرولمبوِیمه
وخت یمه داغلی خوهرداغ مې له خندا نه شین
پټ په تصورکې دلاله په لوپټو یمه
نه مې شي لیدلای پتنګان په محلونوکې
څراغ دیتیمانودجونګړودتیارویمه
څومره چې غزل مې په سرووینولمبدلي دي
دومره ژوبل ژوبل دجفا په کتهارویمه
نه درځم باغوانه دمنت ګلان دي نه غوارم
زه آزاد بلبل دجګو غرود سرد رویمه
مړمې کړه مرګیه خونغمې به مې ژوندی وي تل
زه خو یوکاروان دتیرانو اود نغمویمه

۱۳٦٥/٤
۱۳٦٥/٤

غرځنی ګل

غرځنی ګل یم غرځنوته خـــاندم
اوببرسرولـپونوته خـــانـدم
اوسپږم لرې د دنـــیاله ستـرګو
وختونوپټ کړم دهرچاله ستـــرګو
دلوړوغرونـــوپه لمن کـــې اوسم
دخپلووینـــوپه کـــفن کې اوسم
ډیوې مې بلې دشبـــنم په پانوس
رانه چاپـــږروي دبلـبلوجلوس
خاندم دمینې ترانـوته خـــاندم
اوبـــبرســـرزلبـــونوته خـــاندم
وایي ابشارراته دمیـــــنې نغمې
خوب ته مې یوسي دځنګل زمزمې
سپوږمی مې مخ پټ کړي دوړانګوپه شـال
نسـیم مې وزنګـوي وروروپه تـپـال
سحرمې مخ مینځي د پرخې په مې
غلی راویښ شم دشپونکي په شپبلې
دلمرزرینـــود ردانـــوته خانـدم
اوببرسـرولپونـوتـــه خانـــدم
غرنی پبغله راته غلې ګـــو ري

په ښکلوستر ګوراته ښکلي ګوري
په تورپېکي کې مې ټومبلی نه شي
تهمت دمینې په ځان ورلی نه شي
مخکې قدم اخلي په شاه راګوري
زما دپاڼو په شان زړه یې ښوري
زه یې دستر ګوائینوته خاندم
اوبرسرولپونوته خاندم
دشپې له دېونه تښتېدلی نه یم
دخوارۍ بوی په ژبه غلی نه یم
که په پنجوکې دلپوانو شمه
ژوبل په شان دغزالانو شمه
بوی به مې ځمکې نه آسمان ته رسي
رنګ به مې حسن دجانان ته رسي
څوچې ژوندون وي زمانو ته خاندم
اوببرسرولپونوته خاندم
سپېره خزان که ریږولی یمه
مړ نه یم بیا راټوکېدلی یمه
دیوه ګم نام شاعرداستان یمه زه
که نن یم پټ سبا عیان یمه زه
دګلومیربه ګلستان ته شمه
مشعل دلارې به کاروان ته شمه
دکاروانیانو ارمانوته خاندم
اوببرسرو لپونوته خاندم

داوښکو ګلونه

ماوې چې ښکلی پسرلی راشي
د انتظارځای به وصال ونیسي
ماوې چې سنا به هم زړه تنګ په محلونوکې شي
ای دبهاردښکلاګانورنګینوپرښتې !
ماوې چې ته به خامخاراشې
دپسرلي درنګینواودخوشبوپه منځ کې
دموسکانوربه په ګلونواوغوټوووشیندې
زما دسترګوپه تیاره څنګل به
دخندااګانوویوې و وروې
ماستا د غاړې د ښکلا به خاطر
دښوګانو په هرتاروپېیل
دښکلو اوښکوښکلې ښکلې ګلان

ماوې چې راشې ستا په غاړه به يې وځړوم
دغه زما دپاکې مينې يوه پاکه ډالۍ
خوته رانغلې
زما داوښکوګلان ورژېدل
دګرېوانه په دښته و ورېدل
احساس مې ونيوه په ګوتوکې دمينې شهباز
دزړه په تارتاريې نغمې خوږې کړې
دښکلو اوښکو دګلونو نغمې
ستا دښکلا دبهارونونغمې

۱۳٦٥/۱/۱۰

وعدې

ستاوعدې په کوم مزارکې ښخې دي
هیلې شوې کباب انګارکې ښخې دي
نن مې منصوري جذبې وخت پورته کړې
وکړه ننداره په دارکـــې ښـــخې دي
وینې مې دزړه نه دي نو نورڅه دي ؟
سرې لکه لاله بهارکـــــې ښخې دي
تاته به امیـــل تړې جوړومـــه زه
اوښکې دګرېوان په تارکې ښخې دي
بیابه مې نغـمې پټې دزړونـــوشي
اوس دګم نامې غبـــارکې ښخې دي
ته چې دکاروان زخمـــونه نـــه وینې
سترګې دې په کوم خمارکې ښخې دي

١٣٦٤/٩/١٩تنې د نریزې کلی

دجنون پراوته

عشقه زمازړه کې دشعرونو تخم وکړه
دې سوې چمن کې دګلونو تخـــم وکړه
پربېړده چې دسترګوپه پانوس مې ډبوې ولګي
حسنه په موسکاکې داورونو تخم وکړه
لړمې دازخمې ځیګردمینې په اوروداغه
راشه لاله زارکـې د داغونو تخم وکـــړه
ستړی به مې نه شي فرهادي عزم دعشق په لار
ماتـه په قـدم قـدم دغرونوتـــخم وکـړه
هریواسوپلی به دنسیم په ځای ورولېـږم
وخته په لوټ بـاغ دبهارونو تخـم وکړه
ډك مې کړه له مالګې پر هرونه چې خوب رانه شي
ستوني کې مې خـوږ دسرودونوتخم وکړه
عشقه چې کاروان مې دجنون پراوته ورسي
راشه په رګ رګ مې دسوزونو تخم وکړه

د نریزې کلی
١٣٦٥/٤/٣

غوښتنه

دزاهد په کاپو ژوبل ، دساقي په غېږکې پروت وای
یا دسروویښویوخال وای ، دتندي په غېږکې پروت وای
ګرم عشق وای ویلې کړی ، دګودراوبوکې حل وای
پښتني لېوکې جګ وای، دمنګي په غېږکې پروت وای
چاپه څنوکې ټومبلی ، چا پټکوکې لګولی
لوغړې سوی ببری وای ، دکودي په غېږکې پروت وای
سوی لوی سپېلنی وای ، دیارحسن ته لوګی وای
دپښتودسرو سکروټو، دنغري په غېږکې پروت وای
چې دمینې مړاوی ګل مې ، په سروینو راژوندی وای
خبر دی زه دې ځوانیمرګ هم ، دمرګي په غېږکې پروت وای
دکاروان یوخورغزل وای ، له سلګی سره سلګی وای
ګرځیدای په ژوبلوزړونو، د ځګړوي په غېږکې پروت وای

۱۳۶۶/۱/۱۲

PROPERTY OF ACKU 4382

سپرلیه لږخوراشه

سپرلیه لږخوراشه ستایادونه رانه هیـــرشول
زخمونه مې ډېرولیدل ګلونه رانه هیـــرشـــول
دحسن دګلـــونوسترګې ډکې دي له اوښکو
دعشق دبلـــبلانو آوازونه رانـــه هیرشـول
دژوبل زړه په وینو کې مې تږی ارمان لامبي
ساقي نه پېژنمه ډک جـامونه رانه هیرشـــول
اغزورانه اخیستی دی په باج کې لال دوینو
راځه دزړه طـــبیبه مرهمونه رانه هـــیرشول
تیارې راته خوږې دي دهجران په تورماښام کې
دوصل هغه ښکلي سهار ونه رانه هیرشـول
دژوند په باغ اوبن کې دباروتو بوی خورشـــوی
دګلودعطرونو کـاروانونه رانـــــه هیرشـــول
دوریت احساس په غېږکې مې کاروان دسلګوپروت دی
آشنا په دخـندا ډک غزلـــونه رانه هـــیرشول

۱۳٦٥/۱۲/۲٤/۲٥

دنریزې کلی

ترخه شعرونه

تاچې ویل زمـــا ترخه شعرونـــه
هغه ترخه مې شول خواږه شعـــرونه
شونډودې رنګ ځکه دوینو واخیـست
دزړه په وینو مې وو ســره شعـــرونه
لکه ماشوم غوندې دې وتخنـــــول
چې شول کټ کټ په خندا شنه شعرونه
راشه امـیل یې کړه د دنګې غـــاړې
په ګرېوانه مې دې پـــراته شعـــرونه
چې یې طواف ووستا دمخ په شمـــع
شول دپتنګ غـــوندې لمبه شعـــرونه
لکه مسیح مې په شـــعرونه راشه
ګوندې ژوندې می شي دامړه شعرونه
لږدبخـیل نـــظرسخا خـــو وکړه
چې دکاروان شي مېلمانه شعـــرونه

١٣٦٥دتبریزې کلی

نوی پسرلی

پسرلی راغی دادحسن سمبول
لکه دتېروزمانو افسانوي شهزادګی
لکه یتیم نه چې زاړه زاړه غمونه شي هېر
اوپه سپېرو شونډو موسکی غوندې شي
داسې وحشي ګلونه وخندیدل
اوپه فطرت کې یې سرخي خوره شوه

xxx

دسپین شبنم دهرپانوس په زړه کې
دسروګلونو دموسکا وولمبې وځلیدې
خودشاعردښکلیواوښکو په ډولی کې ناسته
دښکلې مینې هغه ښکلې ناوې
لادموسکا رنګین درشل ته رسیدلې نه ده

ژوبل غزل

زخم یم ، دوینو د پټې په غېږکې پروت یمه
زه ژوبل غزل یم دسلګې په غېږکې پروت یمه
مینه مې دشمعې په تنکې لمبه ماتیږې نـــه
زه یاغي پتنګ یم دسپرغې په غېږکې پروت یمه
څاڅکی دمجنون داوښکو یم دلیلا هار به شم
غلی نن سبا که دغوټې په غېږکې پـروت یمه
حسن رانه تاوکړې سپینې لېچې دښګـړوډکې
خیرکه د دارونو دکړې په غـــېږکې پروت یمه
ډك مې د آدم له مستې مینې دی د زړه رباب
اوس هم د پښتو د درخانې په غېږکې پروت یمه
پښې راباندې مه ږده په ایروکې مې انګاردی پټ
هسې داسې غلی دچرګې په غېږ کې پروت یمه
دیو دتورو شپوته بـــه دوړانګـــوزندې واچـوم
زه دآسمانونو دسپوږمۍ په غېږکې پـــروت یمه

١٢/١/٦٦دتبریزې کلی

ورو ورو راځـــــه

ورو ورو راځه چې په ګلونوکې ونه ښويږې
دلېونوپه ژوبلوزړونـــوکې ونه ښويـــږې
طبيب آشنا پتې دمينې لـــګوه په احتياط
پام په ناسورو پرهرونوکې ونـــه ښويږې
دژوند ډيوې له محلونو نه راکوزه شه لـــږ
شغلې د ژوند راوړه قبرونوکې ونه ښويږې
راته په خوب کې چې راوړې دامیدونو غنچې
پاڅه چې ويښ شو په خوبونوکې ونه ښويږې
الماسي تاج شه دموسکا دښکلې نـــاوې دسر
ديتيم اوښکې په ويرونوکې ونه ښويـــږې
چې تږې زړونه شي خړوب ساقي دتږوتږو
نوردمړو په نظرونـوکې ونـــه ښويـــږې
پنجرې کړه ماتې طلايي مرغيه والـــوزه
دغلامې تورو جالونو کې ونه ښويـــږې
اې دفردوس له رنګينو جوړې محبوبې زمـــا
بس دی چې نوره دوز خونو کې ونه ښويږې
تپې ډيوې کاروانه بلې کړه دزړه په وينـــو
راځه منزل ته کړلېچونو کې ونه ښويـــږې

۱۳۶۶/۱۲/۷تپې دوړې خيسوره باندې

ښکلیه لمره

اوښکو دشبنم کې ښکـــلیه لمره ګلـ ن وشینده
غېږدتورو شپوکې سپین سحره ګلان وشیـــــنده
تېرې دغمونو دویرونو شپې غمګـــینې کـــړه
وشړه کینې اوکـــرکې زړه مـــرکز دمینې کـــړه
دغه جنګ ځپلې دژوندون لحظې رنګیـــنې کړه
راشه پـــسرلیه مـــرورە ګلان وشیـــــنده
باغه ! دکوثرمی ته دګـل جـــامونه ونیـــسه
تاندې غوټی واکړه په غندل جامـــونه ونیـــسه
هرټرې بلبل ته په مـــنګول جامونه ونیـــسه
ګرمه دبلبل چې شي سندره ګلان وشیـــــنده
خاوروکې پرتې دهریتیم اوښکې ښکلوکې دي
ګل نه خطا شوې راپـــرېوتې په اغزوکـــې دي
نورې غېږکې وینمه ډیوې په هدیروکـــې دي
خدایه ! په دې هره مرغلره ګلان وشیـــــنده

اې ورکې خندا لږد سلګوپه غېږکې وخـــانـــده
وچې شوندې ښکل کړه دغوټوپه غېږکې وخـــانده
راشه دپرهردوینو سرو پـــه غېږکې وخانـــــده
راشه د دردونو درمـــانګـــره ګلان وشيـنده
پرېږدیءچې دا وچې ځانګې وغځېږې تانـدې شي
ښخې دکېږدیوچې په سروګلوکې مراند ې شـــي
حسن دېښغلوټوته صحراکې لوګـی سپاندې شي
والوزه نسیمه جادوګره ګلان وشيـــــــنده
مینه کې مجنون چې دلیلادر شل ته ورســـي
وخاندي زخمي زړه دلاله ګـــوګل ته ورســـي
خوچې دغه ستړې قافـــــلې منزل ته ورسـي
پاکې آزادی په لـــره بـــــره ګلان وشيـــنده
پرېږدیء چې فردوس نه لنډلاسونه د پردیـوشي
خیرې ګرېوانـونه ســره ټـــول دلېونیـــو شي
مور د کاروان زړه د آزادی په خوږو میـــوشي
راشه ښکـلـیه وخته بختـــوره ګلان وشیـنده

۱۳۶۶/۱۲/۷/ تنې دنریزې کلی

مه غواړه جانانه

مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه
ګل مې دزړه سوی دی مشکینې وېرمې مه غواړه
ولې لمبه نه شم په لمبو کې چې افغان وینم
وینې د مجنون لښتې لښتې په بیابان وینم
نن خود لیلا هغه غنچه پیکی پریشان وینم
ماسره سلګۍ دي ما نه نورې تحفې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه
د یر آزاد سرونه په زندۍ په غرغرې پراته
ښکلي ښکلي زړونه په پرد وچړوقطرې پراته
سوي پتنګان په سرو لمبو ایرې ایرې پراته
مانه عاشورا کې اخترونه میلې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه
پریږده تغزل عاشقانه اورندانه خیاله
مست شه په د رد ونوکړاوونو مستانه خیاله
والوزه خوب مه کړه دغفلت په آشیانه خیاله
پښتوکې رانه زلفې تاوراتاو زولنې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه
واورئ نړیوالو خپلواکې اوازآدې غواړو

مارچې دلستونې وې نه خپل اونه پردې غواړو
کاريې چه ستم وې نه شرقي اونه غربي غواړو
وينس شه د ايشيا زړګيه نورې جوتې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې تراني مه غواړه
څوبه مې فردوس کې سرې لمبې د د وزخونووي
څوپورې به ژوند لکه يتيم په فريادونووي
څوبه مې پراته دمالګې غرونه په زخمونووي
نورې مې چنګېزه دسروويتوويالې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې تراني مه غواړه
ډبرونتدارې وکړې زمادوينوداروته
دا شراب دوينو به مې زهرشي اغيارته
کاڼې به کباب زما دغوښوشي خونخواروته
نورې مې د زړه په سيخ پېيلې توتې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې تراني مه غواړه
دازمانغمې دي که خوږې نه دي مالګيني دي
ځې دزړونو تل ته پرهرژلې دي حزينې دي
نوربه په کې څه وې د کاروان د زړګي وينې دي
مانه په شرابو لمبيدلې نغمې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې تراني مه غواړه

حوت/ ۱۰/ ۱۳۶۶

ډالی

ساقي که ستا ساغرله میـــوډک دی
څه ! زمـاستونی لـه سلګیو ډک دی

ته وایي راشه خوزه خنـــګه درشـم
لاچې محفل دې لـه پردیـــو ډک دی

داوښکو پـــرخه مې نسیمه یوســه
دمینې ګل مې لـــه سپرغیوډک دی

پریشان اوربل ته او پریشان پتکي ته
دزړه کـــودی مې له ببریـو ډک دی

د دیدن تږي به ماړه شي خنـــګه ؟
ګودرله سرو ماتو منګـــیو ډک دی

زما دژوند پـه بن خـزان راغـــلـی
بس ګورسـتان مې له غوټیـــوډک دی

لاله صـفت ته دې وزګـــارنه یمه
دلتـــه تـــتر له مـردکیو ډک دی

ښکلیه نظرته دې لوګی لـــوګی شـه
زمـاغزل لـــــه سپېلنیـو ډک دی

چې کله خاندې نوډالي بـــه درورم
څیرې ګرېوان مې له غمیو ډک دی

کاروان په پښو کړې دتیاکو پښې
څـــه که منزل یې له اغزیوډک دی

٦٦/٦/٢٩

اختر

اخترخوخاندي په کټ کټ تـــبريږي
خودازمـــوږنـــه ولې پټ تبريـــږي؟
ښکلی فردوس راته دوزخ جـــوړشوی
دژوند لحظې مې پاس په بټ تبريـــږي
ولې به نه چـــــوي زړګی دبلـــبل
چې په ګلونو کې ګـــونګټ تبريږي
هغه زړګـــی چې ځليـــده لکه لال
اوس يې په سرښاماران غټ تبريږي
اختره وبخـــــښنه خندلی نـــه شم
زما په ويرکې هرمبـــلټ تبـــريږي
تاندې تنکی هيلې شوې خاورې ايرې
ځې جنازې يې مـــټ په مټ تبريږي
داهم انصاف ! دی ناروغ ونه لـــيده
طبيب په خوا د روغ رمـــټ تبريږي
شنو ترانو تـــه يې لږصـــبروکړی،
کاروان په اورکې لټ په لټ تبريږي

۱۳۶۶/۳/۸ دکوچني اختردوهمه ورځ تنې وړې خپسوره

دغه څنګه پسرلی دی

په پټکي ګلونه ، نه شته په اوربل ګلونه ،نه شته
ځولۍ ډکې له اغـــزودي په منګول ګلونه ، نه شته
په کوڅه ګلونه ، نه شته په درشل ګلونه ،نه شته
دیارانو اودوســـــتانـو په محفل ګلونه ،نه شته

دغه څنګه پسرلی دی ؟

دغه څنګه پسرلی دی ؟

دبامونـو په ســـرونو کودي مات دي دببریو
دببروتوري غنچې دي لـــګیدلې په ګولیـــو
په ګودرکې پېغلې نه شته نه شرنګا شته دینګړیو
څیرې ویرې ګرېوانونه دي دعشـــق دلپـونیو

دغه څنګه پسرلی دی ؟

دغه څنګه پسرلی دی ؟

بلبلان سوري په غشو ژاړي ژاړي په نغمو کې
له مست زرك ده جوړې ورکه چې له جوشـــه وهي کـــوکې
دګیګړګلونـــــه ژاړي په کـــمراوپه دروکې
شپون له ژونده مروردی شپېلی ډوبه په سلګو کې

دغه څنګه پسرلی دی ؟

دغه څنګه پسرلی دی ؟

دهجران تیاري چاپېره دوصال له رون مثال نه
دباروتو ماران تاودي دبودې له رنګین ټال نه
ډېرواوښکو آرام وړی له سروستر ګودغزال نه
عشق په زړه باندې زخمي دی لرې پروت دی له جمال نه
دغه څنګه پسرلی دی ؟
دغه څنګه پسرلی دی ؟
دشنبلیو په شنه غېږکې دسکروتو سوربارن دی
پاڼې پاڼې دي ګلونه لوټې لوټې ګلستان دی
دلاله په زړه کې نغښتی دزخمي زړګي داستان دی
عجیبه ده عجیبه ده پسرلی راته خزان دی
دغه څنګه پسرلی دی ؟
دغه څنګه پسرلی دی ؟
دګلونو په صحراکې دکوچیانو کېږدې نه شته
شرمول یې چې ګلونه هغه مستې کوچې نه شته
چې اوښان به یې مهاروو لېونې شین خالې نه شته
له نظره کړې شین سترګو له داغ روغې غوټې نه شته
دغه څنګه پسرلی دی؟
دغه څنګه پسرلی دی؟
چې مې چادزړه له خم نه می دوینو دي زېښلي
دهغې په څربه خپته سره اورونه لګیدلي
دوزخونو مې فردوس نه پسرلي دي تښتولي

دوزخونه به رنګېږي ماخوبونهٔ دي لیدلي

دغه څنګه پسرلی دی؟

دغه څنګه پسرلی دی ؟

چې ګلـــونه په کې کـم دي چې زخمونه په کې ډېردي

چې یوهم په زړه روغ نه شته چې دردونه په کې ډېردي

دخندا تـش پاتې نـودم دی فریـادونه په کې ډېردي

دوصـــــال دنیا تـالاده هجرتـونه په کې ډېردي

دغه څنګه پسرلی دی؟

دغه څنګه پسرلی دی ؟

دغه زړه دپســرلـــودی پسرلي به راژوندي شي

دزړه وینـــه به تـاریـخ ته سکلی خال پاس په تندي شي

افغانان به سره خـپل شي ټیټې سترګې به پردي شي

لېونې کاروان ته بیـــابه لیلاجوړه آزادي شـــــي

پسرلي به را ژوندي شي

پسرلي به را ژوندي شي

۱۳٦۷

دعا

دزړګي په تخت مې کښېنه شکلیه راشه
زه سلام درته کوم ته مې بادشـــــاشه
دښـــواغزومـــې پـــرخه درتـــه راوړه
خادمانو تـــه دې ګـله په خـــــنداشه
په پردو چړو مې زړه ټوټې ټـوټې دی
مینې راشـه په زخمـــونو یې دوا شه
دسبا باده غـــټی په زړه زخمـــي ده
پټ په غوړکی ورته ووایه چې واشـــه
خدایه کبرکړې زوال دیزید یانـــــو
وینه وچه په دوهمـه کربلا شـــــه
دیتیم ژړا خوعرشـــــه پورې لاړه
دوطن مورې لاس جګ کړه په دعا شه
مجنونان به ترځوکرځي سرګـــر دانـه
ازادی له خندا شنه شه شـــــالیلاشه
دسپرلوقاصـــده وشیـــنده ګلـــونه
دفردوس منـظرې جوړه په صـــحراشه

دوطن چمن مې لولپـــــه لمبه شـو
خدایه ورکه دبـــاروتو اژدهـــا شـــه
اوږدې شپې مې په ژوندون باندې خورې دي
دســـبا ګرېوان کې لمـره په ځلاشـــه
ارمانونه مې په خـــاوروکې پراتـــه دي
په مزاریې یـــاره راشه مسیحا شـــه
یه په زړه ظالمه حـسنه خـبرنـــه یـــې ؟
مهجورعشق خو زاره چا ودی شو پخلاشه
په وطن چې دوحدت نارې خـــورې شـي
دابلا دځـانـــځانې تـــالاوالاشـــه
چې شکلاته دې جهان ګوته په خوله شي
بیـــا سینګاروکړه اوناوې د اېشیا شـه
بیاکاروان مې که دژوند په مرګي لوټ شي
خیردی یوځل خوپه ژوند یاره زمـــا شه

۱۳٦۷

موسکی شه

موسکی شه ستا حضورته مې سلګی راوړې دي
داوښکو ډکې سترګې مې ډالی راوړې دي
منګولۍ کې راځه واخله دازما دزړه رباب
یوځو مستې نغمې مې لبونی راوړې دي
دځنو په تیارو به دې ډیوې ولګوم
ګلونو دارمان مې سرې غوټی راوړې دي
زړګی مې ځنو ي لکه ماشوم یې خندوي
سپرلي راته وړمې دآزادی راوړې دي
سړه به مینه نه شي لاتوده به وي تودې
سینه کې مې جانانه سرې سپرغی راوړې دي
خبرنه یې څتنه؟ باروت کډې باروي
آهوراته بیاسترګې غرځنی راوړې دي
لیدلی مې دی خوب خویم په ویښه په خندا
جانان مې دزړګي کورته کېږدی راوړې دي
کاروانه ګوندې تنده دې شي ماته دمودو
ساقي وایې پیالې مې ځنډنی راوړې دي

۱۳٦۷/۲/۲۳

دتیږوغرونه دزړکمر دښښترو په لمن کې

دمهاجرفریاد

کاشکې چې یوځلې مې ښکل وای دوطن لمنې
خیردی که بیاوای رانه تاوې د کفن لمنې
هغه پرون به چې ګلونو ورته کډې راوړې
نن دي له سرو سکروټو ډکې دعدن لمنې
مینې مې تارپه تارلمن کړه دشیرینې په نوم
لکه پرتې وي ځیرې ویرې دکوهکن لمنې
دژوند په ناوې به سبا ووروم ګلونه
خیردی که ډکې له اغزیو مې دي نن لمنې
سترګې مې ستا په لوري وختې خوګرم نه یمه
دغر څنو سترګې خوځاري دختن لمنې
دوخت قارون مې په ګوهر داوښکو نه مړې
تر ې ډکوي سحر، غرمه او ماښام لمنې

دوطن غېږکې مې د زړو نو عقیق ووریدل
ورته حیرانې دي له ورایه دیمن لمنې
دا دهجرت خړې خپمې به تروصاله رسي
آخر به پلنې کړي دګلوپه لمن لمنې
سوي چمن ته به سپرلی درنګینیوراشي
پېغلې وړمې به ډکوي له یاسمن لمنې
فضا به بیاشي مسته مسته په نغمو دمینې
بلبل به ډکې کړي په ځالو دچمن لمنې
کاروان بنوته خپرولې دي اینې داوښکو
په کې ځاړي آشنایه ستا دخوږ دیدن لمنې

۱۳٦۷/۲/۲۵ تنې

ساقي ته

ساقي راشه سور اور مې په توبې ولګوه
مخمورېمه منګولې په ښيالې ولګوه
يه سپين سبا وروغزوه لا س دپلو شو
دژوند تيارە ماښام کې لمې ډيوې ولګوه
مجنونه ! که ليلا غواړې را څه ،راځه، راځه
دخوږزړګي په دښته کې خېمې ولګوه
ګربوان دې راته څيري کړې خويوسه داډالی
دچاګمنام مزار باندې جنډې ولګوه
مضراب دخوږې مينې شه زړګيه دکاروان
په چوپو ربا بونو کې نغمې ولګوه

۱۳٦۷/۳

تاته راغلم

تلوسه مې یوپه دوه شوه تاته راغلم
مړه دصبرمې ډیوه شوه تاته راغلم
تتیدل مې زده داوښکو ستورو نه وو
شپه دکال غوندې اوږده شوه تاته راغلم
په قدم قدم غماز راته مـــغل و
زمامینه پښتنه شوه تاته راغلـم
دزړګي په خم کې خاخکی پاتې نه شو
هره اوښکه مې پیاله شوه تـاته راغلم
ماساتله پته مینه پته نه شـوه
دخوشبوغوندې خوره شوه تاته راغلم
ستا په لاره کې مرګی راته په ګوابښ و
خو جذبه مې بدرګه شوه تاته راغـلم
دهجران غشي یې نورزغملی نه شول
زاره چاودې مې نغمه شوه تاته راغلم
یوکاروان دارمانو مـې راوړی
که منظوره مې جرګه شوه تاته راغلم

غزل

ساقی سوي لوي زړه ته لږارام را
چې تش کړی مې یوجام نه وي بل جام را

ستا دزلفوپیچ وخم کې بـــه څو گیریم
یو رنگین غوندې سحرد دې ماښام را

وخته ډبرې دې د زهرو پیالې راکړې
څه خوسړې میگونې شوندې دگلـفام را

چې مې زړه بنکې وکړي تټرپـــرپږدي
ډك دمینې په دې مړو سترگو ســلام را

شاعران مې چې الهام له نغمو واخـلي
دشاعر حسن څښتنه څه الـــــهام را

څوبه سترې لالهانده کاروان گرځي
سرمنزل دخوږې مینې په یوگام را

١٣٦٧/٤

آزادي ښکلوم .

ګلونه سوي دي اغزي ښکلـوم
خزان ځپلي پسرلي ښکـــلوم
اوښکې کړم چې په کې شنه شي ګلان
دخاورولاندې بوزغـلي ښکلوم
دیارکوڅه کې لېونی مې بولي
خاندمه کاڼي په تندي ښکلوم
چې له ژړا نه مې نغمې کړي جوړې
ناسورزخمونه دزړګي ښکلـوم
حسنه ! له عشق نه مې ګیله مه کوه
چې ببرسري لېـوني ښکـلوم
زه دساقي دمیو نه یم عـــادت
دافغاني ګودرمنـــګي ښکلوم
خوب غرڅنی شورانه وتښتیدو
دچاپېریال آه وزګېروي ښکلوم
نادان کاروان به یې غزل ګڼي خو
دزړه په وینو آزادي ښکـــلوم

٤/ ١٣٦٧تنې دنریزې کلی

یوه مسته ترانه

دانن څه مست اومخموریم ، چې له ځانه ګران ته راغلم
له اغـــیارونه بې بـــاکه ، په دګر جـــانان ته راغـــلم
که هرځویم اوښکه اوښکه ، نوره هیلوراســره دی
یوامبل یمه جوړپرم ، په ګډا ګرېوان ته راغلم
دیوسف(ع) خوشبو کمیس یم ، روند یعقوب(ع) ښینا کومه
دقاصد په لاس کې خاندم ، ښایسته کنعان ته راغلم
هغه ښکلی ،ښکلی ، ښکلی ، چې یې بدنظر، ونه خوري
وې ! چې مایې سپېلنی کړه ، چې دې سوې ځان ته راغلم
چې په وچ ساحل ګلونه ، ددیدن راو تو کیږي
دارام درياب له غېږې ، په څپوطوفان ته راغلم
دسحردلمرشغله یم ، په جګ غره راو اوښتمـــه
رقیبانو ته سورا ورشوم ،چې ستاسره پېژوان ته راغلم
یوناسورغوندې پرهروم ، دزړګي په تل کې پروت وم
یوه مسته ترانه شوم ، لېونې کاروان ته راغـلم

۱۳۶۷/۹/۱۲/۱۳ تنې دتربزې کلی

گله درځم

دژوند په ښاخ کې دزړه گل يمه شوکوې مې ولې
بيا به ارمان کوې دشنه پسرلي گل خونه يم
زماني ښکلوته مې دودکړه سپېلنی خودې کړم
ايله چې سترګې توروې په ما کجل خونه يم
زړه مې پښتون دی چې بېلتون ته مېلمستيا ورکوې
رقيبه پوی دې په جفا يمه پاگل خونه يم
دتکيه سعنه شه بدنه دپټيم دکورګي
ماران دزلفورانه تاوچې وې صندل خونه يم
خيردی که وخت راته په دښتوکې اغزې وکړل
گله درځم هغه کاروان يمه بدل خونه يم

۱۳٦۷/۷/۹

گله وخانده

زه دې اوښکې اوښکې توی لکه شبنم شم
گله وخانده چې ستا سره همدم شم
ستا په تورکه په خنجر قلم قلم شم
آزادسریمه په خدای که ورته خم شم
پښتانه مبلمه نظرته مې موسکی شه
هسې نه چې رقیبانوته دې کم شم
یوزړگی یم ډک دزړونو له فریاده
درباب غوندې چې سرپه زیروبم شم
ښکلیه دادې څه انصاف دی ته وخدای چې
زه چې ستا جفا، جفا بولمه گرم شم
لېونی مې دشیرینې په سربولې
دفرهاد غوندې چې غرونو ته اړم شم
اوس که وینې یم خوشین به له خندا شم
زه به خال په غونډه زنه دصنم شم
یوغزل یم خو باور مې دی کاروانه
چې به سوولوو زړونوته مرهم شم

۱۳٦۷/۱۰/۲۷

دوطن مینه

زخم دزړګي مې له مرهمـــــه ځي
اوښکې مې په تا پســـــې صنمـــه ځي
بیا دهجرتو نو قافلې راغـــــلې
خدای(ج) خبر اغزوکې به ترکمه ځي
یا الله چې حال به یې دروح څه وي ؟
څوك چې له مونس اوله همد مه ځي
بل یې په جنت اور دوزخونو کړ
داچې له ګا وندې اوله چمه ځي
دودیې دباروتو تاوله زړه نه شو
رنګ دسروګلونو له شبنمه ځي
مینه دوطن مې لکه سیوری شوه
هرچېرته چې ځم راسره سمه ځي
داخومې کاروانه دزړه ویني دي
څوك وایي چې رنګ مې له قلمـه ځي

١٣٦٧/٩/٣/٤

زمی ۱۳۶۷ ،دهغه شپې په سهار چې ګروموف ،دسالنګ قصاب ، دسالنګ په لارې کې ټولې شپېږو افغانان وارې ، زاړه زلمي په شهادت ورسول کلي اوکوردونه يې وران کړل.

په کابل څه تېريږي ؟
په سالنګ څه تېريږي ؟

زمهريرمېشت ودکابل په جنت
تالاوالاوهغه زېب اوزينت
چې له ښکلانه يې کيسې وې ډکې
دکابل جان له ښکلا
ډېرې سينې وې ډکې
نن په هغه جنت کې
تنکي تنکي ماشومان
لکه تنکي ګلونه
سخته يخنۍ کې رپېدل رژېدل
اودتورسرولە ببروسرو
دمرګ په سختو اوياغي سيلېو
دژوند تکري لاندې تريښوپرپوتل

دوږو تړو چيغې پورته وې خو چا اوريدې ؟
دحاکمانو لاس کې
دزړو ميوشنې پيالې کړ نګيدې
ډك ډك خمونه تشيدل ، تشيدل
دوريت کباب په سينه
تېره سيخونه پورې هورې وتل
هېڅ ملامت نه وو دوخت حاکمان « . . . . ! »
په دې نشوکې دماتم غږونه چا اوريدل ؟
چې دګناه په لاس کې تشې شوې دميو پيالې
دمزه دارکباب قحطي راغله
دپولادي شويلو نسونه تش شول
افغاني وينوته له تړو سرو ښونو څڅې
دميګ جازونو وزرونه تش شول
دمستومستو حاکمانو په خوله
ناړې سورې شوې چې موږدپروړې يو
جوړې لښکرې شولې ګډې وډې
دسالنګ لاره شوه په شويلو ډکه
دهريو توپ له ميل نه غم وريده
پاس له اسمانه جهنم وريده
په واورو پټ سالنګ په اورکې پټ شو
ژوندون دمرګ له وېرې ګور کې پټ شو

بیا دشین سترګو سترګې سرې شوې دافغان په وینو
هغه په سوله مین (....!) لامبې دانسان په وینو
هغه له وچوسره تاندې سپځې
دژوند تنکی تنکی غوټی هم لکه سپاندې سپځې
دسپینو واورو په ټکري پټ یخ نیولی سالنګ
دسرو دېوانو دباروتو په اورلولپه شو
آه ... دبې قدرو په لاس
په سپینو واوروکې توتې توتې زړګي پراته وو
لکه دښکلي بدخشان ځلند غمي پراته وو
دژوند ګلونه په سوونو ترمې ترمې توی شول
دغریبانو افغانانو خړدخاورو کورګي
اوس ورنه رنګې کنډوالې جوړې شوې
اوس په دې لارځې ددېوانو لښکر
چې تاریخي ماته یې وخوړله پښې وکاږې
په شا راګوري نه ارم پرېږدي
په حریص زړه باندې لوی غم پرېږدي

شرق ۱۳٦۷

قافله

په لاره تلمه په ځان نه پوهيدم
راباندې څښل نوې غزل جامونه
لکه چې ښه مخمورنوش کړې وې څه شل جامونه
ګلونه هسې هم ګلونه ووګلونه پربږدئ
سپېره اغزې هم راته ګل ګل کيدل
الماس دپرخې يې په څوکو څليدل څليدل
باغ کې دزړه مې دغزلوتورې
لکه صفا رنګين بنکې مرغان
په نغموسرو والوتل الوتل
اودمسروپه غزيدلوڅانګو
يويو راتلو او کښناستل کښناستل
په دې فردوس کې مې لاڅو ګامه اخښتې نه وو
لاسټې روح مې ارام کړی نه و
چې يوې غمجنې سوې لوې کړيکې
رانه رنګينې نشې يووړې يووړی وبوږنيدم

داحساس لاس مې لکه پانې غوندې ورپیده
دغزل جام مې په عدم کې شو توی
او په دې کړیکه
دقافیو رنګین بنګي مرغان والوتل
دمسرو ځانګې خچې پچې شوې څه پاتې نه شول
دزړه نقشه مې شوه یودم بدله
هغه ګلشن په کربلاشوبدل
هغه خیالونه خندیدلي شول ټول ویني وینې
زما احساس شو پرهرژلی داسې
لکه حسین وې په سینه خوړلي
دیزید یانو غشي
*نورنوځه وو خو اثروو
ددې سوې لوې کړیکې
چې مې زړه شوېې چړونه
ژوبل ژوبل لیکې لیکې
زماښکلی کلی پروت و
داوچتو غرونو غېږکې
درمندوکې یې ځوانان وو راټول شوي
لکه هېرچې شي یتیم نه
ټول زاړه زاړه غمونه
داسې دوی په خندا سروو

ددې کلي په لمن کې
بس په څنګ دهدیرې کې
چې جنډې دشهیدانو
رپیدې لکه کوترې
غزیدلی یوه لاره
تکه سپینه لکه تکه سپینه لپچه
دهجرت دقافلویې ووښکل کړې
په زرواره قدمونه
خولاهغسې پرته وه
ښکلول یې قدمونه
دمینو دمهجورو
دپښې یېلو
دسرتېرودسرتورو
ددې لارې په سم منځ کې
یوزلمی پښه په رکاب و
سره اورسوی و ، کباب و
کوریې رنګ په اضطراب و
دهجرت له قافلې و ، لرې پاتې
په زړګي یې ګرځیدلې
دخپل کلي ګودې ماتې
سترګې سرې لکه ډیوې یې

هديرې ته واړولې
سريې پورته کړجنډوته
بيايې ټيټ په احترام کې
څه دعايې وويله
يو ناڅاپه يې په غوږشو
دخنداووآوازونه
پټ يې وويل په زړه کې
خدايه شکرچې خندا هم لاژوندی ده
سترګې برندې برندې پاتې
په ځوانانو کې ګنډلې
زړه يې خپل کلي ته لاړو
په کوڅو په کنډوالوکې
په پراخو درمندوکې
په پټيوپه باغوکې
لېونی لېونی ګرځي
کله شين شي له خندانه
له ژوندي يارسره کېږي
يو ناڅاپه بيا غمجن شي
له زخمي يارسره کېږي
کله وژاړي په کړيکو
دشهيد جانان په قبر

ډيوې بلې کړې داوښکو
اوکتاريې په مزار کړې
زړه يې ډېر وگرځيدلو
دخپل کلي په گودرو
لکه تږی مرغه بيا ببرته راستون شو
ماليده چې دتټر پنجرې ته لاړو
مخاطب مې شو دکلي هريو ځوان ته
او په کړيکو کې يې ووې
" عاله يو تريل جارپړی ء
مادمجلس ياران ليدل چې خاورې شونه "
چو يې وويل اواس يې
دهجرت په قافله پسې روان شو

(۱) نومورې آزادشعرپه دووآهنګونوکې راغلی دی .
۱۳٦۷/٤/۳ تنې دتريزې کلی

خزان ته !

وخانده اوڅانده خزانه راته وخانده
ستا له ژوبل ژوبل پاڼې پاڼې ګل نه زار شمه
ستا په تبسټبدلي رنګ مـين يمه
اى ژيړه خزانه راته وخانده
اى د رنڅورانو ترجمانه راته وخانده
ستا دولى ژيړې نرۍ پاڼې چې رپ ،رپ کوي
ماته دجونګړو رپېدونکې ډيوې يادې شي
جوړ مې له احساس نه شي ياغي پتنګ
ساه واخلي ژوندى شي په خړخونو شي
واچوي اتڼ د پلو شو د سره ګنبد لاندې
لولپه شي وسوځي لوخړه شي
پټ د رنو اوښکو په مزار کې شي
شمع رپوي پرې دلمبو جنډه
زه يې دمزار په سر
ستا د پاڼې پاڼې ګل په خبر شعرونه وشيندم
اې خوږه خزانه راته وخانده
وخانده اووخانده
زار دې ديتيم غوندې خبرې نه شم
زار دې له سپېر وياغي بادونو شم

نه دي د چنار زريني پانې دا
پورته په آسمان کې چې ګډا کوي
دغه دطلاووزرين توري دي
شکل يې کړه په شونډو داسمان پانه
وليکل شعرونه ليوني شاعر
اې دليونو څيري ګرېوانه راته وخانده
وخانده اووخانده خزانه راته وخانده

ته خو يو فردوس يې خو په غېږ د دوزخونوکې
ژېړ زېښلی ګل يې دا غزوپه خنجرونوکې
ته خود شاعر د ډك زړګي فريادي کړيکه يې
اوښکه يې سلګی يې دخندلي زخم څړيکه يې
ای ديوه ترخه ژوندون داستانه راته وخانده
وخانده او وخانده خزانه راته وخانده

۱۳٦٥ /۷/ ۲٦ تنې

ساقي ته

ساقي ډکه پيمانه را واړوه
غرقي سترګي مستانه راواړوه
په رباب دزړه مې ښخې کړه منګولې
په کې سوې ترانه راواړوه
ميخانه کې کوثري اثرپيدا کړه
په شرابو زمانه راواړوه
زه ملنګ ستا ددين يمه راغلی
دسروشونډو شکرانه راواړوه
پيغلې حورې دجنت ، اوښکوکې لامبې
داتسې دانه دانه راواړوه
چې په روح مې دموسکا جلوې خورې شي
مخ دې څه په بهانه را واړوه
چې دښکلو زړونه نرم شي کاروانه
يوغزل عاشقانه راواړوه

۱۳٦۸/۹/۱۲ تنې دتريزې کلی

ژورکوهی

لکه دسروتنکو ګلونو په وړوکې باغچه
لـه پـــاسه بـم راشـــــي
اوپه کې وکيني په خپلو اوسپنيزوپنجو
يو ډبرتياره اويوژورکوهی
په دې ژورکوهي کې
هغه تنکي هغه پی مخي ګلان
چې دمـين بلبل خوږو نغموته
لاډسپرلي نسيم په نازناز نخولي نه وي
هغه تنکي هغه موسکي ګلونه
دلومړنی تنکی موسکا په غېږکې
دخپل ځيګرپه وينو ولمبيږي
مرګ يې دژوند کاه ژور کوهي ته ولېږدوي
اودمين بلبل په ستوني نيمه خواشي پاتې
دخپلې تاندې تنکی مينې نيم بسمله نغمه
داسې زما په زړه کې هم جوړشي دغم په ګوزار
له تکو تورو وينو ډک يو ډبر ژور کوهی
په کې غرق شوي ارمانونه اميدونه زما

په کې چاودلې حبابونه دي دژوبلو هیلو
دښو ګانو په تار
تري راوباسم سلواغې داوښکو
زما داوښکو په دې هڅوسلواغه کې راځي
دښکلې یاردیدن ته
دناکرارو تلوسودپرهرونوویني
که هرڅو چیغې اوناري ووهم
زمادا ډک زړګوتې
نه نه دغم دغه ژور کوهی تشیږي کله
په درد مـین شم خیال مې وکړي د پرواز وزړې
یتیم فریاد ترعرشه ورسوم
یولېونی شاعرشم
اودا ژور کوهی تشبیه کړمه زه
درنګ له ډکې مستوانی سره
دشعر قلم تري ډکوم خوازه شعرونه لیکم
ګوندې دچا په زخمې زړ ونوباندې
لکه دزخم پټې ولګېږي

۶۸/۱۲/۱۹ دتېږو دنریزې کلی

مه گوره

زړو نو ته هم گوره اشناتش مخونه مه گوره
هسې نه خطا شې کاغذي گلونه مه گوره
ښکليه که دمينې او الفت سره دې مينه وي
مينه ښکلوه خوتش اوړك جېبونه مه گوره
داڅنګه خمار دی چې په سرجا مونه واړوې ؟
کوم ساقي ویل دوینو ډك جامونه مه گوره ؟
تاکه د خليل عزم پيدا کړو نو گلزار به شي
ژبې دې را باسي دنمرود اورونه مه گوره
نه خوپسرلی يې نه خواوښکې ورولی شې
ځه! په وچو سترگو دلاله داغونه مه گوره
دا «غنچې» «مهجورو» بلبلانوته هجران گالي
تکه توره زاغه سترمن باغونه مه گوره
وخته يو يادگاردی دجانان په درکې پاتې دی
اوس مې دشکيدلي گربوانه تارونه مه گوره
ته چې د زړګي ډيوه کې وينه بلوې نه شې
مه راځه دعشق د خوږارمان قبرونه مه گوره
زه دلېونيو له کاروان سره راغلی يم
مست قلم مې گوره دا ځيبه لاسونه مه گوره

۱۳۷۸/۹/۲۷ تقي دچور کوندې دڅنګل لمن

ترانې

په ترانو چې زمانې جوړوم
یم لېونی چې ترانې جوړوم
مړه شوه په شکلې کې جذبه دجنون
څله داوښکو زولنې جوړوم ؟
دښو غشي به دې ټیټ شې راته
سترګونه بر ندې پښتنې جوړوم
بس دی پرواز کوم تر څو پورې به ؟
له خط اوخال دام اودانې جوړوم
نه شته توبې تش په نامه توبې دي
ساقي ویل چې میخانې جوړوم
یار مې په خوب کې هم سلګی چې وکړي
داسې غمجنې افسانې جوړوم

خوږ دی اغیارته یې کړې زهر مولې
افغان زړګي نه پیمانې جوړوم
له پښتون عشق سره مې و کړه وفا
خویـه دیدن ته بهانـې جـوړوم
زه مهاجر په کې ستامخ ته ګورم
له سپینو ستورو آئینې جوړوم
ګل مخیه ستا په یاد اوسپړم په کـې
داچې اغزو نه کا شانې جـوړوم
تا لاوالایې کړي کاروان دسلګو
یارته چې زه ګیلې مانې جوړوم

۱۳٦۸

وينې

کړې يې ټامې دا نګورو دبا غونو وينې

نن دساقي په جام کې وينمه دزړونو وينې

پرون دې خال ته وړې زما د پرهرونووينې

خونن دې ښکل نه کړې دشونډوپه سرونووينې

چې په غزل کې مې ذره تغزل پاتې نه شو

چارانه لوټ کړې درنګينو غزلونووينې ؟

سپرلی خونه يې دسپرلوپه وينو ولمبيدې

قاتله ولې تويوې دسروګلو وينې

دسالار وينې دچنګېزخېمې ته نه رسيدې

اوس تويوي دلالها نده کاروانـــونو وينې

چې دکباب مزه يې ګډه شي په کيف دميو

په سرو لمبو کې پخوي دځيګـــرونو وينې

راشه جهان راپسې پس له مـــرګه مه لټوه

هغه دی قې مې کړې ويشتليو فريادونو وينې

څه بې پروا دې وشکاوه زما له زخمه دسمال

شوې مې خورې ورې په ډبرو وطنونو وينې

دوصال ناوې راشه خال که په تندې لګـــوې

هسې نه وچې شي زما دهجرتونو وينـــې

په خدای وبر بږم هسې نه چې زړه مې ټق وچوي

سل اوزر څاڅکي نه دې ځې په مليونونو وينې

خود به کاروان دمرثيو او دويرونو شمه

پولادي غشي تويوي دارمانونو وينې

۱۳٦۸ميران شاه

اسوبلی

دا گناه مې وه چې تاته سپېلنی شوم
اوس مې ښه په کانړوله لېونی شوم
غرځنی غوندې په کومه رانه لاړې
ببر سری په غروګرځم غرځنی شوم
چې پېرزو دې یاره ولې په مانه دی؟
سنا دیدن ته سترګې سترګې اوزړګی شوم
کوه ناز خوبیا به ډیرګلونه راوړې
پس له مرګه چیر ته زه که راژوندی شوم
راشه مه وېرېږه ګل مې داوربل کړه
دا خوهسې رقیبانوته اغزی شوم
وینم خوب وایم چې زیری مې دربانـدې
په سینه به دې زنګېرمه ځوندې شوم
دځیګر کباب مې وخوره دیار غمه
زه په مینه کې سخې او مېړنی شوم
هغه ورځ به دجنت وي چې ته وایې
خانده خانده ستاد هیلو پسرلی شوم
چې یې خوله غوارمه وایې لرې لرې
دشیدودسر پېروی یم تـــنکی شوم
عاشقان به مې غزل دکاروان بولې
زه له زړه نه راوتلی اسوبلی شوم

پسرلی راځي

چې ډیوه مخی یار موسکی راځي
دمابښامونو مخ رونی راځي
دزړه کودي کې مې سانتلی ورته
په تور پېکي به یې ببری راځي
راځي فردوس نه دښکلاپرښتې
په خوږ وطن مې پسرلی راځي
روغو دمینې احترام یې وکړی
دجانان درته لېونی راځي
مهجوربلبل به تنده خود ماتوي
دګل په لاس کې کندولی راځي
پرون چې مات و دجفا په کانو
په غنچو بېت هغه تندی راځي
له پاسه غږراځي چې سرنه شي وړی
دابشپا زړه ته یې پردی راځي
د آزادی پېغلانه ټاوې هم شي
په سرې نن سبا ټکری را ځي
له ګل غوټو نه به مچکې واخلم
خیر دی که پوندوکې اغزی راځي

بسکلیه که اوس مې وینې کړې عفوه غواړم
بیا به نه درد اونه زګیروی راځي
کړوبې راوینې دا میدونو کاروان
دزړه جرس کې مې شرنګی راځي

۱۳٦۸ تنې دنریزې ګلی

غونښتنه

څومره دې له خدايه په باربارغواړم
څه وکړم خوزړه ته مې قرار غواړم
«ستر ارمان لرم چې آواره ګرځم »
خلکو دجنت غوندې ديار غواړم
بيا چې غرځنی ګلوکې ورغړې
سوو لوو دښتو کې بهار غواړم
ډبر په تنها يې کې بوږنيد لي دي
جوړ په هر ګودرلنډی بازار غواړم
مرم دچټو ژنيو په اتن پسې
چيغې د قربان اويکه زار غواړم
سترګې مې چې ډکې له ګوهرو دي
زه خو دينارنه غواړم ديدار غواړم
ورك خواږه ياران چې سره بيامومي
پټ په تورو شپو کې سپين سهار غواړم
داغ نه يې مچکې چې بورا واخلي
مسك په سرکو شونډو لاله زار غواړم

ما چې دا حساس په تار کې وهېده
زړه مې دمحبوب په غاړه هارغواړم
ولې مې غلام خاندي په عشق پورې؟
ژوند دآزادۍ که نه وي دار غواړم
داچې دغزل ځيګر مې وينې شو
وينې يې سر خي سعا په رخسار غواړم
نور په ناسور زخم غشي وړي نه شم
اوس ورته دمينې پرسعار غواړم
ورك به مې کاروان په ډيرو لاروشي
زه ورته يولار اويو سالارغـــواړم

۱۳٦۸/۱۰/۱۷

دعا

په هر درشل به لکه خوږ باد د سباتېرېدم
سوړاسویلی شوم چی په سیمه داشناتېرېدم
دژوند صحرا که وه اغزنه خودګل په ارمان
زه دتنها کوپه پنو کې په صحرا تېریدم
دمحبت کوڅه کې کانې په تندي وریدل
خامخا زه به لېونی وم په خندا تېریدم
عشقه دا څومره دې خود دار کړم چې له شکلي ساقي
دمودو تږی وم خو بیا هم بې پروا تېریدم
دیار دسترګو په زیارت کې وې داوښکو ډیوې
زړه مې په نذر کې و ایښی په دعا تېریدم
زرګي ویل دمیو جام یم خوساقي مې پردی
جانان مې پاتې شو اغیار ته په شرنګاتېریدم
دلاله زار ځایونه ونیول دوینوڅپو
د ا زما دښتې وې که سم په کربلا تېریدم ؟
چې وریت مې ولید دېمونو په لمبو کې پتنګ
شمعې ویل چې اوښکې اوښکې په ژړا تېریدم
ستړی کاروان وم خوپه خوله مې داد عاوریده
خدایه دلارې مل مې راولې تنها تېریدم

۱۳۶۸/۵/۱۳ وړی خپسوره

داوښکو سپرغی

لږمې درېټ کړه د لمبود لوپټو په لمن
پټنګان تل کوي خوبو نه د ډیووپه لمن
زما دزړه په وینو ښکلی شوې خونخواره ا شنا
پخوا دې کله وه سرخي د اننګوپه لمن
په تږي زړه مې کوثري سترګې راوورده
بس دی داغونه لګومه د تو بوپه لمن
راوړه لږموته دکږو بنو په څوکو دیدن
پتري لګیږي تل دماتو کچکولو په لمن
توتې توتې زړه مې راټول کړه چې یوه غنچه شي
چې درنه پرې نه وزي تړه یې دکمخو په لمن
دغمازانو په خندا بـــه لمبې ولـــګوم
سپرغی داوښکو بلوم دا سو پلو په لمن
بتانو زیری مې درباندې ابراهیم به راځي
بیا به پراته وی دړې وړې دکعبو په لمن
لکه شهید چې دګلو نو په څادرکې وي پټ
څوبه غمجن ګوروګلو نه دسپرلو په لمن
حسنه په قدر دې یوازې لږوني پوهیږي
عشق ورښودلی دی سبق د زولنوپه لمن

بیګا مې خوب کې وچې ځانګې په ګل پټې لیدې
سبا به سپینې لېچې راوړې دبنګړو په لمن
د آزادې لیلا کاروانه خال په زنه غواړې
دوینو څرګـــــندې که څرګندشو دنغمو په لمن

پېښور کابیان ۱۳۶۹

دآزادی شمعې ته

دآزادی شمعې بلېږه اوځلېږه راته
په تکو سروشونو موسکی شه راته
په هره اوښکه کې خندېږه راته
زه ستا دمینې یولیوال پتنګ یم
زړه مې لوګی شه له تا
او آزاد سرمې نذرانه شه ستا دښکلو لمبو
ستا په لمبو مین یم
ستا په رڼامین یم
که ستا په سرو لمبو کې لولپه شوم
نودلمبودسره ګنبد لاندې مې غلی پربږده
پربږده آرام وکړم
خوږابدي آرام
راباندې جوړ کړه دسرو اوښکو مزار
او په هر ګوټ باندې یې ورږوه
دسرو اوشنولمبو رنګینې جنډې

دزړه کېږدی

مادا احساس په دښته
دغزلونو دګلونو خواکې
د زړه کېږدی درته خوره وره کړه
ته په کې اوسه زما مسته زما ښکلیه یاره
په تورو څنو کې کتار لګوه
زما دښکلو غزلونو ګلان
چې دشپې ستوري درنه وشرمېږي
کله ناکله دکېږدی لمن کې مخ راباسه
له تکو تورو اوږدوځنونه یلدا جوړوه
دجنتي حورې په څېرتنکي نازونه کوه
دومره خوږه شه راته
لکه په شوندو دیتیم وې غځیدلې موسکا
خو ... یوه خبره زماهم ومنه
دلته به اخلې قدمونه خودمینې په نوم
ته به له خپل حسن نه مسته شې بدمسته به شې
ددې کېږدی مراتدې به وشوکوې
خدایږو دځان په خاطرنه وایه
بیابه دنازخوبونه چېرته کوې؟

۱۳۶۸/۸/۲٤ پېښور، صدربازار

دموسکاساحل ته

لاله په یوه پښه دي ولاړ د داماتونو په سر
لکه چې پپغلې وي ختلې دماینو نو په سر
ګلپاڼو غبرې سره ورکړې پاچهي شوه دګل
نسیمه والوزه دغوڅو غوڅو زړونو په سر
مین بلبل دهجران غشو په سینه ویشتلی
خوب یې حرام شو دغوټو دبالښتونو په سر
دوزخي تندې ته مې کلکو توبو ماته ورکړه
ساقي سپرلی دی راڅه تاوشو دخمونو په سر
زګیر ووکې ځکه نوم دښکلی په وارو یادوم
دعشق سرودیې مالیکلی دزخمونو په سر
داستان دزلفو راته وایي دچوپړیا په ژبو
هغه ګیډی ګیډی ببري ددبوالونو په سر
راځې منګو لو کې غنچې غنچې ګلونه ورکړو
هغوی چې کاڼي وروي دبهارونو په سر
خدایه! کاروان مې دموسکاساحل ته ورسوه
څپې څپې شو دسرواوښکو دسیندو نو په سر

پېښور ۱۳۷۰

زړه

مه وله بنيښه په کـــانو مه ولـــه
دا پاکه کعبه په کانو مه ولـــــه
تږي پاتې تږي دي زاهـده پـــام
ډکه ميکده په کـــانو مه ولـــه
څله يې يزدان تـــه په سلګو لبړې
شکلی پرښته په کانو مه ولـــــه
جام کې دې دوينو رنګ ګدکړی دی
اې ساقي !توبه په کانو مه ولـــه
خدای په غزليزوګوتو جـــوړه ده
پوه شه در دانه پـــه کانو مه ولـه
پربږده چې د ژوند بوراپرې وناڅې
دا دګل غنچه په کـــانو مه ولـــه
چيرته بـــه کاروان دپتنـګانو ځي؟
مړه به شي ډيوه په کـانو مه وله

پيښور ۱۳۷۰

غزل

کړې وړې چې په اغزوکې ویالې وبهیدې
د ګل تصویر پسې رنې ائینې وبهیدې
سرخې دې مسته اننګو کې شوه چې اوروانخلم
زماله زړه نه دسکروټو چینې وبهیدې
ساقي راځه چې له خمار نه مې زاره وچاوده
ژوندمې درجار که دې سخې میخانې وبهیدې
شپه به په نن سبا کې ښکلی سبا وزېږوي
لکه شیدې دشپې له تیو سپیدې وبهیدې
دپتنګانو دکاروان تنده یې ماته کړله
دموم لښتیو کې چې پیغلې لمبې وبهیدې

پیښور ۱۳۷۰

زما دروح دمنارې په څوکه

سړې وړمې چې په لمدواوعطر جنو ګوتو
د ګل غوټيو د ډې وتخنوي
له پاڼو پاڼو نه ماشوم خوبونه وتښتوي
چې وچې غوږ ګې په يو تاند پېغلتوب وغزېږي
او دمين بلبل له مستې شرابې نغمې نه
حمل واخلي
چې ګل کاسې په سر ماشوم ګلونه وزېږوي
دوچو وچو خزانونوپه اغزنوزړونو
ارغواني اوروڼه ولګوي
چې وچ زاهد وچو توبوته بهانې لټوي
دتاك په رګ رګ کې دمیو خزانې لټوي
چې داسمان په شنه دریاب کې لامبوزنه سپوړمۍ
لکه اروا دیوې شهیدې پېغلې
په نوراني منګولو
دشنه داونې له شنې ځولې نه ښکلی سپین ګلونه

درسولانو دایمان غوندې مهین ګڼونه
د چامـینو دوعدې په بور نېږدونکې ځمکه
وورو ي

چې دسپېږدوله هسکو هسکو څوکو
لمر د طلاړو ویلې شوی سېلاب وبهوي
او دتیارو دفرعونانو طلسمونه یوسي
زما دروح دمنارې په څوکه
زما غزل دسپېلنیو په څېرو سوځوی ء
چې دښکلادقاتلانو په بدرنګو سترګو
مهرونه ولګوي

۱۳۷۰زمی

نریزې تنې

دوږموبدرگه

خزانه خدای دپاره گل یمه مـــا مه شوکـوه
زماله تاندو گل غوټو نه موسکامه شوکوه
اغزیه پرپرده له غنچونه چې مچکې واخلي
تنکي پاسته مـــاسته وزردبورامه شوکـوه
ته خبرنه یې ؟ سترمن سحراوده دی په کې
په پـولادي پنجودزلـفویلدا مـه شوکـوه
دډکو سترګوزیارتونـه دې لـیدلي کـنه ؟
دچا سپږوشونډوکې پټه دعـــامه شوکـوه
دغوټـــرنې په شنه خال یې چې مه لګوه
دښکلاتوب له پاچهی نه پاچـامه شوکـــوه
هجرانه پرپرده چې دیارکلي ته ورســـبرې
له مـینانونـه دمـــینې سودا مه شوکـــوه
دشنه اسمان دبحرپښغله دې غوټی ووهـــي
دغریبانو له اوږدو شپورنـــا مه شوکـــوه
چې بدرګه یې دوږموځي له کاروانـــه سره
دغزلونوڅانـــګه ګل ښـــه ده دامه شوکوه

٤/ ١١/ ١٣٦٩پېښور

پېغله شوګيره

چې دخمار په کاپو زړه لکه ښيښه ماتيږي
مابسم الله په څښلو کړي ده توبه ماتيږي
شوګيره پېغله شوه ارمان ته ځي په سره ډولۍ کې
وينې يې قې کړې دمشرق په څنډوشپه ماتيږي
بياراته ولي دغزل غـزال دنازپـــه غشـو
کړه وړه په کرشمو لکه لـيندە مـــاتيږي
دعشق ساحل غېږکې نيولې نه وي بيا ودانګي
ښکلي دسيندمسته څپه ده په ستنه ماتيږي
نسيمه ته خودخزان دسيلۍ چم مه کوه
غوړګي دګلوبارپه شادي په بانه ماتيږي
خودبه دخيال په تشولېچوباندې سرلګوم
دلېونۍ پېغلې بنګړي غوندې . وعده ماتيږي
زما په خيري ګربوانه ستا د پنجوقبضه ده
وا پس مې زړه ته دګوهرو قافله ماتيږي
په سريې واچوء ملګرو دغزل پوړنی
دسترمنې پښتوخدای مه کړه پرده ماتيږي
ستا د ديدن دتلو سوکاروان په غېږکې نيسه
چې يې تندی ستا ددرشل په دروازه ماتيږي

١٥/٢/٨١پېښور

دنورچینه

که دمینې یونظردې په ماوشي

وچ زړګی به مې دنوریوه چینه شي

جاردې وله مې که غشي دې باڼه شي

پربړده پربړده چې لېمه دې په ماسره شي

خدای خبردی چې دې موړپه دیدن شمه

مګرداچې که مې ټول وجود لېمه شي

داوړدوخنوپه شپه کې مخ ډیوه کړه

هسې نه شوګیر وهلې به ړانده شي

ساقي جام ورته د موسکو شونډو راوړه

محفلونه چې ساړه نه شي تاوده شي

دداغونو پسرلی ته مې لږراشه

چې ځیګرمې لاله زارغوندې لمبه شي

دعدم په لوري درومي په موسکا شه

چې دهیلو کاروانونه ړاستا نه شي

ډيوه مخيه پتنګان دمستي مينې
ښکلوي دې که هرڅو سوي سکاره شي
ښکليه لرخودساحل غاړې ته راشه
چې جذبات مې لکه سيند څپه څپه شي
خندوي به مې کاروان داوښکو هاله
چې دخورلکه امېل په ګرېوانه شي
مستغني به مې کاروان له بدرګوشي
دجانان دنظرغله دې زما ملـــه شي
١٣٦٩/٣/٢٤

دهندار ومانې

هلته په بن کې وه ولاړه دهندارومانې
هغه چې خدای وه جوړه کړې دښکلا په ګوتو
په دې ښکلوکې ښیښه یې مانې کې
یوه له نورڅه سپورمۍ اوسیده
یوه رنګینه دیناګۍ اوسیده
کله به ی هارد سپینو ستورو په ګربوان زنګیده
کله به ی ټال د سروغوټو په ګلستان زنګیده
په دې مانې کې دنغمو مرغانو ځالې وکړې
له دې ښکلوکې ښیښه یې مانې نه
د پسرلي ورځموځولې ځولې عطرونه یووړل
له دې مانې نه چا مینو له دیدنه لیږلې
پټې وهلې کچکولونو یووړل
خودا مانې دغه رنګینه مانې
چې خدای په خپله جوړه کړې وه دمینې په نوم
په غزلیزو ګوتو
چادکینې په کانو وو یشته ذرې ذرې شوه
په دې مانې کې اوسیدونکې سپورمۍ
تندرونووښیره تیاره تیاره شوه
د پلوشو وینه یې وڅڅیده مړه ډیره شوه

۷/۸/۳/۱۹۹۱پیښور

رنګين سفر

موږ له تنهاکو زړونو
پښتوته پنې جوړې کړې
دژوند سپېره دښته کې منډې وهو
ږدو قدمونه دلحظوپه اغزو
اوموږپه ښکلو مـين
ښکلي په ګلو مـين
په پسرليو مـين
دپسرليو مـينانوته ګلونه راوړو
* * *
موږدرنګين سفررنګين ملګري
دپسرليو مـينانوته ګلونوپسې
داوږده خوب اودچوپتيا کلي ته ورسيدو
زموږپه کلي پرښتې رپوي
سپينې اوښنې وزرې
موږدرنګينو پسرلو ښکالوته
غلې غوږونه ايښي

۱۹۹۱/۴/۲۵پېښور

دنظرکډې

لکه دغره له باندو کډې بارشي
تشې جونګړې يې تنها شي پاتې
داسې زما دسترګو
جونګړې تشې پاتې
ستا دنظر هغه د دوو شپومهاجرې کډې
خدای خبر چېرته لاړې؟
زما دستر ګو دجونګړو دړې خلاصې پاتې
چوپه چپتيا ده تنهايي ده په کې
ستا انتظار ګرځي راګرځي په کې
د هربانې په څوکه
ډيوه داوښکو په سلګو سلګو ده
زما ژوندون خوبې تا
تياره مابنام دی لا اوږدېږي سبا کېږي کله ؟

په دې تیاروبه سحر کله راځي ؟
ستا دنظر کډې به کله راځي ؟
ستا د وصال سحر به کله راځي ؟
منم چې ستا د نظر کډې خو ، به
ډېرې شیبې په رنګینو وارو ي
ډېر پسرلي به ورته شنه شي له خندانه منم
ډېرې لیندۍ به ورته ګډې شي په زیړاوپه بم
خوهغه زما د ژوبل زړه د پرهرونو ګلان
په یوبهار کې هم موندلی نه شي
هغه زما د نغمو سوزاوګداز
له مطربانو اورېدلای نه شي
نو دنظر کډې دېزر راوله
زه به دستر ګوپه جونګړوکې بیا
د ښکلواوښکو ګلان ووروم
ته دنظرد ډیو و
یولوی کاروان راوله

۱۳٦٥/٤/۲٤ تنې د چور کونډې لمن داوبه خور غاړه

مهاجرې مینې

څنګوته درځي خواګه چې پسې دګل تناکې دي
وسوې دخزان په اور جامې دګل تناکې دي
یه زخمي بلبله دوصال سندرې وبوله
ماتې کړه پنجرې بکرې وړمې دګل تناکـې دي
پټ په کې دحسن آیتونه ژړیدلي دي
ښکل یې کړه په ورو ورو سیپارې دګل تناکې دي
بل کړه داسمان په اور دبلي سپوږمۍ دنور تیلې
سخ دتوروشپو دی چې ډیوې دګل تناکې دي
جوړ په کې غوښتې د پولادي آسونو څـله دی؟
نه وینې ؟ راندې دي؟ چې کو څې دګل تناکې دي
زړه کې مې کاروانه د تناکو خپې تلې وهـه
مینې مهاجرې دي خپې د ګل تـــناکې دي

۱۳۷۰/۸/۲

سپين کچکول

مړدې کړم ساقي په تشو تـشو بهانـو
اوس مې په کفن کې پټوه دپيـمانـو
گورې به چې زړه مې بغاوت کوي کنه ؟
تنده خلاصومـه دخمـارلـه زولـنو
جارله تخيل لکه مـاشـوم مې نـازوي
سريې زما ايښې داشـنا پـه ځنگنو
راشه سپين کچکول له شنې کړکۍ رازنگوي
ماوتابه وړې لـکه دستـورو ددانـو
وخت يې ويرکې واغوندي دغم تورې جامې
بس چې افسانه شي د ډيوو د پـروانـو
جارشمه له ښکلي چې شوښکلی عزرائيل
اخلي رانه ورورو ستړې روح په ترانـو

۲۸/ ۱۰/ ۱۳۷۰خيبرپلازا پېښور

سپينې سندرې

شرنګا جاري ده اولا چوپه نه ده
دلېونيو په ياغي مړوندو
دتورو ، تورو زولنو شرنګا شرنګ
شنه بنګړي شرنګ نه کوي
په سپينو لېچوکې دي غلي ملي
لکه کوچني ماشومان
په زړه کې پټې دشرنګيدوالف ، بې ، تې يادوي
يالکه شنه توتيان په ښکلو څانګو
ناسټ دي پستې پستې نغمې يادوي
خيردی که ژوند شو ددېوانوزندان
دتورو شپو چوپتيا به تل ماتوو
دتورو ، تورو زولنو په شرنګا
زمورږپنجرې ته هره شپه سپينه کوتره راځي
لکه اروا دخوارلسم دسپوږمۍ
دانبايسته ښاپېرۍ
ټومبې ګلونه ددې تورو زولنو په کړۍ

لکه دخدای له خلیفه سره دعشق شاعره

دزولنو په پولادي ذهن کې

سپینې سندرې کړي

له مسته شرنګه یه کړې کړې شي

دلېونیو دمړوند زولنې

په سپینو لېچوکې به شنه بنګړي ټوپونه وکړي

لکه توتیان په څانګو

شرنګا به بیاجاري شي

دشنوبنګړیو شرنګا

۱۳۷۰/۱۱/۲

د پرخو تنې

تنې د پرخو دغوټې تیـونه وتـــخـنول
پستوورې مولکه ماشوم ګلـــونه وتخنـــول
چېرته مـین شو په شیرینه ښایسته پسرلی
په فرهادي تېشه يې ښکلي غرونه وتخنول
خدایه ورغوي دصیاد کې تېره غشي مات کړې
دالوت مینې دبلبل وزرونـــــه وتخنول
بیا به دخیال دښاپیرې په زنه ږدي خالونه
بیاسرببرو لېونو زخمونه وتخنول
ساقي دچاپه توبه وارپه وارګولې وروي؟
دمیوڅاڅکو ، څاڅکو تش جامونه وتخنول
زاهده پام چې دنغموښامار دې ټک نه وهي
دچندنې رباب مطرب تارونـــه وتخنـــول
ستا دلېمو مسیحا بیا څه معجزې وروي ؟
چې دهوس چینجـــو دمړوزړونه وتخنـول
دتورو وربښو په ژړا پورې يې وخـــندول
لمړه نوکارو دبوډې تیـــالـــونه وتخـنول

حوت ۱۳۷۰ پېښور

زېړه وينه

دزړه په سرمې دي خوړلې دهجران تبرګې
په سرومې سره کړل دوصال دتصوراننګې
دروح په پاڼه مې په زېړه مهاجره وينه
په لېونۍ اوپه شاعره وينه
دعشق په پاکو تورو وليکله
دخپل جانان دابديت سندره
دخدای سپېڅلې خليفه ته دالفت سندره
لامې په زړه کې زېړه وينه پاتې
لکه دزېروزعفرانو په څېر
چامې دزړه له مشوانۍ نه قلمونه ډک کړل
له شکرانو نه يې جېبونه ډک کړل
ساده مينو ته په غوړه اودرنه شکرانه
زما دزړه په زعفرانو تاويزونه ليکې

پېښور/خيبريلازا ١٩٩٢/٢/٢٧

نلوسه

زموږه مینه دجنون سرحد ته ورسیده
اوزموږزړونه دکبانو غوندې
په وچه ژوندنه شي کړای
موږدانکارپه سریوخوب لیدلی
اوموږد دار په سریو خوب لیدلی
څه شو یوسف څه شو ؟؟
ها خپلوورونو ځوروللی یوسف
هغه په څا کې غورځیدلی یوسف
هغه زموږه دخوبونو پاچا
غواړو دخپلو خوبو غوټې ورته وړاندې کړږدو
اونظرماتې ته یې زړو نه لکه سپاندې کړږدو
چې دتعبیراود مانا په ګوتو
کړي راته خلاصې دخوبونو غوټې
زموږدسوولوو زړو نو غوټې
زموږمینه دجنون سرحدته ورسیده
اوزموږزړونه.د.کبانو غوندې
په وچه ژوند نه شي کړای
دلږونو خوبوجانان غواړو
دمینې ورکې قافلې ته یو څاروان غواړو

زموږ په زړوکي نه ځا پيږي ددیدن تلوسه
داتلوسه شوه تلوسه تلوسه
لکه دمستي زليخا په شاني
ږدي دمستي اود خمار ګامونه
ديوبي باکه پېغلتوب په درشل
اودازموږدتلوسو زليخا هره شيبه
ښکلي يوسف ته دوي ملالي سترګي
دسوال ځولي غوړوي
خوهغه ښکلی يوسف
هغه زموږه دخوبونو پاچا
لکه ښکاري نه ترهيدلی غرڅه منډي اخلي
اودحسينو ا داګانوپه زور
ورته اووه بندي کوټي خلاصيږي
دزليخا پنجوته
تش ديوسف دکميس
څيري لمنه ورځي
اودحسين يوسف دخيري لمن
په هرپوتار کي غځيدلي بربښي
دتلوسو داوښکو
دتلوسو دوينو
يو څو رنګين تارونه

۱۹۹۱/۲/۲۲پيښور، بورډ

دګل پانو پتې

زه دې په توره شپه کې
د زړه په سرپه يوه اغزنه لښته ووهلم
زما د وينو داړې
د يوې د يوې شوې سترا ديون دلارې
ته بې پروا تېريدې
زما په خوادې يوه موسکې کتنه هم ونه کړه
خوزه په تايم مين
هرځه زغملی شم خوستا دخوږې مينې توهين
توبه توبه کله کيدای شي د مينو په دين
ما د د ردونو په نيلي سترا بدرګه کوله
دتنهايۍ په لويه دښته کې مې
يوازې پرې نه ښودې
اوما د ژوبلو احساساتو په تنکيوګوتو
سترا په دې کلك اوډبرين زړګي کې
دخوږې مينې تخم وکرلو
سترا په څېره کې انقلاب راولم
تاته يومست پسرلنی غوندې شباب راولم
چې داغزيو لښته وسوځوې
أود تيارو داوږدو څنګو لاندې
دسپين سبا لېچې راوغزوې
په ژوبل زړه مې دګلپانو پتې ولګوې

۹/ ۱۰/ ۳/ ۱۹۹۱ پېښور

اخترپه کیسه نه پوهیږي

دمین زړه اوورک دلبرپه کیسه نه پوهیږي
رانه خندا غواړي اخترپه کیسه نه پوهیږي
په پیغلو سترګوکې دمینې کرشمې لټوي
دنړیدلي وچ ګودر په کیسه نه پوهیږي
غواړي چې مست شي په شرابو باندې ولمبیږي
خولېونی دمات ساغرپه کیسه نه پوهیږي
ملګرو خود به اوس داوښکو ډیوې بلې ساتو
دشپې واکمن دسپین سحر په کیسه نه پوهیږي
چامې په خوله باندې مهرونه دسکوت وهلي
یارمې پاګل شودنظرپه کیسه نه پوهیږي
چې مې کچکول کړې ورته سترګې موسکی ولې نه شو
ښکلی مغرور دقلندر په کیسه نه پوهیږي
کاروانه خو به ګیله من ګرځې لږداخووَاوره
بې قدرْوخت دی دهنر په کیسه نه پوهیږي

٤/ ١٣٦٩داخترشپې ورځې، تنې، دچورکوندې ځنګل لمن

ژوندي ګلونه

سترګې دې پربږده چې شيندي ګلونه
ډبرمې يادېږي داژوندي ګلونه
ستا دکږو ښو په شپول کې راګير
لکه اغـزيو کې قيدي ګلونه
زه دجانان ددر په کاڼو مـين
پرپردې چې ښکـل کړم په تندي ګلونه
په تورو څنو کې يې ډبـرلګـــوه
شـــته مې دزړه په مات کودي ګلونه
نن که په ژوند کې راته موسکه نه شوې
سبـابـــــه راوړې د ريدي ګـلونه
ډپرې وعدې دې پـــه بـانه وخـوړې
په کـار مې نه دي دار دي ګلـــونـه
کاروانه زه ورته حيران پاتې يم
چې دادچا دغزل دي ګلـــونه

۱۳۶۹/۳/۲۵

داشنا هینه

سحرماښام یې په سوالونو غواړم
ښکلی اشنا په زیار تونو غواړم
لکه شبنم یې منت بارشومه زه
ګل نه مچکې په لعلونو غواړم
ستا په درشل کې خوتش بدلیدل شي
خیرد دیدن په کچکولونو غواړم
بهاریه څه کړمه بې تانه صنم
زه خو رونق دبهارونو غواړم
مین زړګي مې وچ کودي نیولی
بیادې په ډکو ګودرونو غواړم
په ورځ مې هېرنه یې باور دې و شه
په نیمه شپه دې په نغلونو غواړم
چې په کې ستامینه ونه سوځېږي
مرهم په سوو پرهرونو غواړم
راشه چې خولـه په خوله دې ووینمه
څو به دې کیف له تصویرونو غواړم
چې مې څپې په هرغزل کې وکړي
لکه شراب دې په مو جونو غواړم
هجران مې ټول وجود ذرې ذرې کړ
اوس به یې چېرته په ملکونو غواړم
کاروان که ستا مینه تړې وایستله
زړه یې سوری په خنجرونو غواړم

۱۳۶۹/٤/۲۲

اهدا: زمونږدکلي يوې بورې مورته چې دوه زلمي مجاهدزامن يې په يوه ورځ شهيدان شول .

دوه څاڅکي اوښکې

له يوزړګي نه راوتلې دوې توتې پرتې دي
جدا له سترګو دوې دسرو اوښکو قطرې پرتې دي

ته واچې دوې دشهيدانو جنازې پرتې دي
په سره کفن کې دځيګرپه وينو سرې پرتې دي

غواړي چې پورته فريادونه عرش ته ورسوي
دخداى(ج) په درکې په سجدو دوې پرښتې پرتې دي

چې درمان په اننګوکې يې ډيوې کړې بلې
دژوند په کلي کې دهيلو هديرې پرتې دي

چپرته نغمه دکوم بلبل به وي خزان ځپلې
چې په ماتم کې يې دسروګلو غنچې پرتې دي

په دې ډيوډيرې لمبې دبېلتا نه شوې تېرې
د پتنګانو په وصال پسې رندې پرتې دي

د خاموشۍ په سلو ژبو ژبغړاندې راته
نورپه کې څه دي دخوارۍ وطن کيسې پرتې دي

د خوشالۍ تکري تري يوورل دهجران سيلیو
دهيلو ناوې دي بوبنډې بې پردې پرتې دي

خداى(ج) خبر ولې يې اسمان په زړه ماتم وروي ؟
لکه خپمې دمهاجرمراندې يې پرې پرتې دي

دجهان تړوپرې دعمرتندې ماتې کړلې
په خپله تړې دي خوتړو ته چينې پرتې دي

دتږو ساغر

دزړه شيشه مې چې په کانو ستمگرماتوي
ولې له تږونه دمينې ډک ساغرماتوي ؟
دنظرماتي سپپلنی شومه دعشق په لمبو
رانه تاويږي دې که يارپه مانظرماتوي
اوس که مهجوره غوټی پټه ده دشپوپه ټکري
مـين بلبل سره به سترپه سحرماتوي
گوری، پپزوان يې درمانگرشو د زپپښلوزړونو
په ښکلو وړانگوکې زپړی دمازديگرماتوي
راته موسکی شه اونغمه رانه دمينې غواړه
چې وچ زړگی مې کله تنده په گودرماتوي
مينه ژوندی ده مينه نه مري په ديدار مينو
دښمن د مينې که کچکول دقلندرماتوي
غېږکې به راوړي دچندنو جنتي خوشبويي
شينکی طوطي به پنجرې په خپل وزرماتوي
سبا به خامخا کاروان په مات تندي ښکلوي
نن که جانان راته د درپه کانو سرماتوی

١٣٦٩/٤/١٦تنې دوبۍ خيسوره

دشپو نهنګ

دګل په قبريې جنډې کړې دبورا وزړې
دزړه فرياد مې کوې عرش ته د دعا وزړې
د يارپه درکې رقيبانودومره وويشتلو
چې له کچکول سره شوې ماتې د ګداوزړې
شوه غلبه دشيطانانو دانسان په مېنه
لړخو خپړې کړه جبرئيله په دنيا وزړې
ږلی داوښکو د ژوند ون په مارغه ووريده
اوس يې پرواز ته نه جوړيږې دخندا وزړې
خدايه رنځوره ښکلې بيا کړې دښکلاوومېره
چې مې ړانده نظرته ورکړې درنا وزړې
موږيې په تشو ګوګلوکې زړونه ونښتېځل
ګوندې زموږدويوې هم وکړې دبرېښنا وزړې
دشپونهنګ به کله ووژني د نور په نېزو
سحرچې وغځوې سيندکې دطلاوزړې

۱۹/ ۲/ ۱۹۹۱ پيښور

د شهید محبوبا

پرون یې غږله ګلوډکه وړه دیا رله پـــاره
نن یې ګلونه شوکول خو دمزارله پـــــاره
دورك پتنګ دبیـالـــیدودانتـظارله پاره
ژړانده شمع وه دحشر دسـهار لـه پـــاره
د پرون سـروه نـــن وهلـه دخزان سیلیو
لکه جنډه په ریږدو وه د یادګارلـــه پاره
لکه بلبله چې په غـشویې سیـــنه ولـګي
ژبه یې نه شوه جوړولی دچغـارله پـــاره
د ناو یې توب داسره جوړه.ورته داورجوړه وه
ژوندون یې څه وو؟ قیامت وو د دیدار له پاره
ناڅاپه سرې سترګې یې پورته کړی دهسك په لوري
د غم ناره یې کړه د لوی پرورد ګارله پاره
وې ! چې پرون به یو منصوردحق په چیغو سرو
نن سل سرونه اناالحق وایي د دار لـه پاره
قافله تارپه تارپرته ده ولې نـــه رادرومي ؟
څومره دزړونوګلان توی شول دسالارله پاره
مورد دا غلو ځیګرونـــو ده ډالی راوړې
د آزادی د یوه ښکلي لاله زار لـه پـــاره
زړه یې دسترګو د اسمان پـــه لاره ووړلوه
د خپل محبوب د خاطراتو د بهار له پاره

۱۳۶۹/۲/۲۶

ډيوې

داضطراب په سيلۍ مړې شوې دسکون ډيوې
اوس به په شپوکې بلوو دځيګرخون ډيوې
سرته مې اينبې تصورواورينې لپچې وې خو
په لمبو ويلې کړې د"اصل" دبېلتون ډيوې
ستا په اوږه زغملی نه شم دمرګ يخ لاسونه
خدائ(ج) دې توده لره د ښکلو د ژوند ون ډيوې
ته خوډيوه دسوولوويې بدله نه شوې
که د لمبو سالو دې سوروي که زرغون ډيوې
پتنګه هلته دې راتګ تـوهين دمـينې ګڼم
چې سروي اينبی د مرګوټي په ځنګون ډيوې
پرخه ، ګلاب مې هم په زړه لکه چړې لګېږي
چې د دلبرپه اننګو مې کوي يـون ډيـوې
موږلاروي يو دمحل ډيوې موڅه پېژني
زمور کاروان به ښکلوي دسباوون ډيوې

۱۹۹۱/۲/۳ پېښور

بنکالو

زه خوبونو وړی نه وم
خوب له مانه مرورو
ستا دهجرتېروغشو
په دوو سترګو و ویشتلی
و، له درده تښتیدلی
دوحشي غزال په شانته
دعدم څنګل کې پروت و

* * * *

ماساقي لیدلی نه و
زما تنده ماته نه وه
ماکنډول تش کړی نه و
ستاد یاد جنتي ګوتو
زما سترګې پټولې
تصوردې راته غېږوه غوړولې
څه پسته وربښمینه غېږوه
په خمارلړلي خوب ته مې زړه وشو
تصوره ! ستا د" اصل " موسکیتوب ته مې زړه وشو
خدایه داڅه لیونتوب ته مې زړه وشو

زما زړه هم ليونى دى
په سكروټو په اغزوكې
دارام خوبونه غواړي

* * * *

له مستى اوله خماره
عجيبه شوم بېكراره
خدايه مانه ليده لاره
په سكروټوكې پښې يېلى
ګډيدمه تلمه تلمه
مستغني وم ستا په ياد كې
له ګلونو له ګلزاره
يومنصوردې رانه جوړو
ډارمې نه كيده له داره
په باربار مې يادولې
زما عشقه زمايارە
په تندې باندې مې ښكل كړل
ستاد دركانې په مينه
دښكلا ګل ته مې وركړه
په هديه كې تانده وينه

* * *

شوګيرې شوې چتې پېغلې
دارمان ژړې اوده وو
هغه ستا دحسن کلی
هازما دمينې کلی
پروت و، داسې غلی ملی
لکه پروت دچاګمنام شهيد مزاروي
پربښتوپرې دشينکي اسمان شين شال وي غوړولی
دسپوږمۍ وړانګنه شمع
ورته ځل وهي بلبړې
چې له تاويې سپينې اوښکې
لکه ستوري رابهيږي

* * * *

دنسيم يوه پستوکې څپه راشي
د مشکينو څنو بوی يې
په ځولۍ کې وي راوړي
لکه خدای(ج) په قدرتونو
پسرلی وي راتول کړی
پربښتو په يوه غوتۍ کې وي راوړی
لېونوته يې ډالۍ کې وي راوړی
يوه څه خو ره نشه وه
څه خوږې جوتې يې راکړې

څه ښکالومې واوريدله
د ختيز لوري ته ګورم
دتښکي لمر په سالو کې پټه پټه
دخوبونو شهزادګی مې
په موسکاموسکا رادرومي
رانږدې شي و دريږي
دتښکي لمر په سالوکې
اودتورو وربښو لاندې
لکه ګل راته موسکی شي
زماسترګې بوراګان شي
دنظروزرې وکړي
له حسينې ګل کعبې نه
طوافونه کوي چورلي
خو ای کاش چې مې په پښو کې
وي پراته لکه مارونه
دطلسم زنځيرونه
دخوبونو شهزادګی مې
داسې وتښتي له سترګو
لکه خوب دپرهرڼلو

قوس ۱۳۶۹ تنې

زه اوته

زه دارمان له قافلې نه پاتې
د محبت له کلي لرې يوجهان لرې
په يوه اغزنه په يوه سوې دښته
د درد له ناوې سره
په ويښه شپې تېروم
د مرګي وړې سپې چاپېردي رانه غپې راته
د زغم په لاس کې مې چاره دمجبورۍ نيولې
دژوند له غوښونه مې
سپيوته بو تې نيولې
اود دردناوې ته دسرو وينو خالونه ږدمه
خوته
لکه دتېرو زمانو افسانوي شهزاده
دښاپېريانو درنګينو داستانونواتل
د پولادي مستو دېوانو دلښکرو سالار
زما په خواکې دبربسنا په نيلي سپورتېربرې
دنيلي شغ لکه دتندرآواز
زمادسرزما دزړه غوږونه ولړزوي
دزړه سالومې داحساس په ګوتو

د درد ، د ناوې په سروغوړوم
پاس دفضا په هاتفي شونډوکې
یودرد وونکی شان سرود خوروي
لکه دیوې زړې غمجنې کونډې
یوکړیدلی سرود
د پېغلتوب په خاطرو باندې لړلی سرود
خوداسرود د تندرونو په آواز کې ورک شي
ته مې په خواکې په یو نوي نیلي سپورتېرپېړې
اوزه
ستا د نظرله هغه لوړاوړپوړیزه بامه
لاندې راولویدمه
د درد په ناوې سور سالو غوړوم

۱۳۷۰/۳/۲۸پېښور

غزل

ډېرېږي چې د هجرخزانونه ولیدل
ما د ګل په سترګوکې ګلونه ولیدل
پاتې وو وزرونه له بورانه په اغزو
مادګل په قبر بیر غونه و لیدل
پخې یې چړې کړه چې لړمینه شي موسکی
کوردمینې رنګ دی غوخ مې زړونه ولیدل
خدایه ! یو رښتیا کړه چې شودواړه غېږپه غېږ
د پرمې دجانان په باب خو بو نه ولیدل
اوښکې یې په غاړه لکه پېغلې پنډې دي
جوړمې په لېمو کې ګودرونه ولیدل
څومره چې دښکلو شنه خالونه ډېرېدل
دو مره مې په خپل ځیګرداغونه ولیدل
څنې شوکوي په مخ نوکاړې لګوي
ماداسې دېوان داسې لاسونه ولیدل

۱۳۶۹/۱۱/۳ پېښور

مهاجرلاسونه

زمونږمهجوروخولږوګـــوره پـــالي لاسونه
چې تاوبه نه شي له صنم نه داخالي لاسونه ؟
حسن مودږپرېه نښتيځـــــلو زړونو ولبـــاوه
زمونږپه وينو سره ترلېچـودسپرلي لاســـونـــه
په دې ګناه چې دسپورمۍ نورته يې لپې نيوې
غوځ شول په بېخ کې دسپيدارتنکي خيالي لا سونه
زما دمينې کلی رنګ په ديوالګويې پراته
له تورپېکې درالويدلي کشمالي لاسونه
پروت داکبر پا چادرباركې دشهی پورنی
د زنځيرونوماران خوري دتوردلي لاسونه
د ګل په قبريې جنډې ديادګارونو رپې
دتوربورا ځيري وزرونه دمالي لاسونه
دجهنم دشپواوږده تنده موګالله
سبا اوږده کړه دلمرجام ته ګلالي لاسونه

۱۳۷۰ پېښور

شنه شالونه

له پېغلو سروو نه لمبوکې سوې شنه شالونه
سپرلیه راشه چې له غیبه شي راشنه شالونه
دکشمالو شمال دخنو شپوکې شپه ونه کـــړه
له شوم سحرنه مروردي مېلمانه شالـــونه
مسیحا راشه په تار تار کـــې یې ساوغزوه
دمرګ په بت ساړه پراته دژوندانه شالونـــه
په نا اشنا وطن کې ډېر په زړه را وورې اشنا
سرته مې ایښی دی ستا خیال په ځنګا نه شالونه
شوګیرځپلې سترګې څه ملال خوبونه ګوري ؟
پراته په سرې غشي غشي که بانه شالونه؟
څښتنه څوبه چنګیزي پنجې کوخی شوکوي ؟
مغل اسونه پښتوکې مړي پښتانه شالـــونه
په شال مـــینوزړونه وشیندل په شال په شمله
جنډې جنډې رپې په غره په دامانه شالونـــه
د زړه جرس دشپین خالوکاروان ته وشرنګوه
چې د مایه له غاړو تاوکړي اوښبانه شالونه

۱۹۹۱/۹/۲۳دتنیو غرونه

دسترګو ګودرونه

ښکلو مې که زړه کې خنجرونه وکـــرل
ما په هر پرهرکې بهارونه وکـــرل
داداوښکو تخم چې ډیوې راشـــنې کوي
چاپه تورماښام کې ســهـــارونه وکـــرل؟
نن چې دسپوږمۍ خولۍ کې ستوري ټولوم
ګوري به سبا چې مې لمرونه وکړل
پام ! په منصوري رنګین ګناه یمه مـیـن
رامې شي خندا چې تادارونه وکـــرل
وابه وري درخومستې نغمې دمحـبت
بیا دادم ګوتو شا تارونه وکړل
سپینې مرغه کې به تورو غرونوته راځې
تورو که څومینه کې تـــورونه وکـــرل
ناوې دموسکا ته به شالونه کړي راشـــنه
خیرکه مې دبڼه ګرېوان تارونه وکـــرل
ماتې به شي تندې دمودوپه یـــــونظر
سترګو که په زړونـــــو ګودرونه وکـــرل
جوړمې کړود درد سترې کاروان ته دمه ځای
ماد ژوند په شاړه کې شعرونه وکـــــرل

پېښور ٤/ اکتوبر/ ۱۹۹۱

دسندروجامې

تالاترغه شوه ستاموسکا ستا دخبروجامې
اوښکې سندګې مې شوې جانانه دسندرو جامې
دجادوغشي شوکوي دشنو کوتروجامـــې
دپوانو يووړې سايېرونه دوزروجـــامـې
څه شوسپرلی چې په کې تك وهو دمينې کيږدی ؟
څوبه شکوي تېره اغزي له ګونډوروجـــامې
ګنډوهه ځنې چې غرځې غوندې خوب ترې ووهي
وړموته واغونده دمشکو دعنبروجـــامې
هغه مـين مازديګری مې په زړګي وريـــږي
طلا يې لمربه چې مينځلې په ګودرو جـامې
مينه نورځه ده دژوندون دمرغلرې يـو آب
بدرنګه ولې ماتوې دمرغلرو جامې
چې په لمن اوپه ګريوان کې سرحدونه رنګ شول
شي به جنډې دلېونو او ببرسروجامې
دسهرابې نظرکاروان مې لېونی شو درځـــې
که ستا دسترګو رستم واغوستې دزغروجامې

پېښور ۱۳۷۰/۶/۳

تنهاکي

گوتې تـــــنهاکې په زړه هم تـــــنهاکـــې
څه چې لـــــــیکم شي په قلم تنهـــاکې
وږمې ږندې وې خدای زده چېرته لاړې؟
دګل په سترګو د شبنم تنهاکې
دلېمو فرش مې ورته وغوړو ی‌ء
هسې نه پښې شي دصنم تنهاکې
مانه سپېرې صحرا سپرلي وغوښـــتل
اوس په اغزوکې لوبوم تنهـــاکې
دردمې دعشق رباب کې څـــالې وکړې
په زیر تناکې اوپه بم تناکې

۱۲/٤/۱۳۷۰ تنې دنریزې کلی

خمار

دگربوانه په تاردانه دانه شـــو
ساقي راځه خماردانـه دانه شـــو
ستا درنځوروم‌راوو سترګو په نوم
زمادزړه انارداتـــه دانـــه شـو
راځه په بام ټول کړو دستورو ګوهر
دهسك دپېغلي هاردانه دانه شـو
نظرمي ستادا ننګو په څـوکـو
لمرو په سپين سهاردانه دانـــه شو
له سپېلنيو درمـندونه ډك شـول
دمحبت انګاردانـــه دانـــه شـو
زاهد په سلوتسپـــوورويشتـــمه
بنه شوچې بيايي واردانه دانه شـو
پښې يبلي راغې د چړوپه څـوکو
ستا په درشل بهاردانـه دانـه شـو
تږي کاروان ته لپې جـام جـوړوه
که دمنګو کتار دانه دانـــه شـو

پېښور ۱۳۷۰/۳/٤

دختن تلوسه

لامې لېمی په اوښکو مستې نـه دي
دسلګو غوټې می پرانستې نـه دي
په تا آیت دموسکا کـله راځـي ؟
ماستادخولې سیپارې لوستې نه دي
دزړګي تاك يې راتـه ونښتیـځه
چاوې نغمې مې می پرستـې نه دي ؟
زما زلمي نظرته نـاوې نـه شوې
سترګو دې سرې جامې اغوستې نه دي
زړګیه خال شه په تخت وکړه یـرغل
د وروزو توري يې پیوستې نـه دي
دښته دخیال مې تلوسه دختـن
ورکې هوسې لاچاراوستـې نه دي

حمل / ۱۳۷۱/ پېښورخیبرپلازا

شهیدي پرښتې

دسمنګان شهزادګي کوندې دستم د لاسه
هریو سهراب موسورپه وینو درستم دلاسه

رابعې وینې کړې دبلخ په حمامونو غزل
بکتاشه راشه ستا د مینې د پرتم دلاسه

دشیطان غشوکړې شهیدې پاکیزه پرښتې
ګلونو څوړندې جندې کړې دمـاتم دلاسه

دجهنم دروازې خلاصې دي سپرغي وریږي
دغوټي ژوند په اغزوپربوت دشبنم دلاسه

سهاره راشه دروحونو پـتنګان موسـول
ډیوې دزړ ونو موبـلیږي دتـورتم دلاسه

دخیال مرمررابانديې وتراشل دمیـنې هنر
دهجران کرښې ویرانوو دخپل صنم دلاسه

په هرپرهرکې مود درد مرغانو ځالې وکړې
چې موښخې په پرهرد بې مرهم د لاسه

درخواووه پوړني لرې کړه له شکلې مخه
پربږده چې مستې نغمې واورو د ادم دلاسه

حمل / ۱۳۷۱ پیښور، خیبرپلازا

دري څاڅکي وينه

منم چې لمربه نن سبا په هوسناکـو ګوتو
دوچوڅـانګو په ســـرورګـوکې
دپېغـلتوب په خوب اوده تلوسه وتخـنوي
دبادامي سترګو دښکلي انتظار په څـپربه
پاسته پاسته سپېڅلي سپين ګلونه وخندوي
اومستانه سپرلی بـه راشـــي لـکه
دشهنشاه دربـارته شنه چپن په غاړه قاضي
درنګيني تسپې په لاس کې له خپل ځانه راضي
اودوړمو په لاس به سپرې دګلپانو دفـتر
په هره پاڼه به احکام ګوري دحـــال اوماضي
چې کـله ووينـــي په هـره پـــانه
دبلبلانـو پـــه نغمـو لړلې
دري ، دري کـلـوکي څخـپدلـي وينه
ترخه خنـدا به وکـړي وبـــه وايي
څومره زليـو بلبلانـــو له نکاح سـره سم
دنيـم بسمله ترانو پـــه ژبـــه
دپولادي غـشو پـه سرولاسـونـو
دژوندګلپېغلوناوکيو ته طلاق ورکړی

۱۹۹۲/۲/۱۸ خيبرپلازا پېښور

په جانان مین

پربږدیء چې په دارمې کړي دځان مین
وایمه چې یمه په جانان مین
وینې داحساس مې شکلی نه غواړي
مورشوپه غمیو د پېزوان مین
ستن مې کړقلم تاریې غزل غزل
شوم دلېونیو په ګربوان مین
خدایه نه راځې عزیز دمصرشو
دابه یوسف نه وي په کنعان مین
هسې نه چې تق زاره یې وچوي
لږخوشه وصاله په هجران مین
مه ما توه زړونه خولعلو نه دي
څله ژړ و ې په بدخشان مین
بس دی بلبلان په غشو مه ولیء
پربږدیء په لاله په ارغوان مین
وایم چې خزان دې هډو نه لیدای
دومره دې یم ګله په ارمان مین
زړه دې رانه یووړاو جرس دې کړ
شکلیه اوس به خودشې په کاروان مین

۱۳۶۹/تنې دچورکونوې دځنګل لمن

پاخه زګېروي

دغشو باد په ديوالونو ببـري وشـــوکـول
ښکلويې څومره په ماتم کې پيکې وشوکول
ددیدارتږی مجنون څه وکړي په کومه لارشي؟؟
چا، دليلا له قافلې نه ګونګري وشوکـــول
راځئ، خولی دسليمان په سرکړو ناوې يې کړو
دېو، دارم له ښاپيرۍ نه څوندې وشوکـــول
دزړه توتې مې ستا ديدن ته له بنو کوزې کړې
ما،له توتې توتې کچکول نه پتري وشوکـول
حسنه نظردوړو سترګو په تا هېڅ نه شي کړای
تاته مې عشق يوه بکوا سپېلني وشوکـــول
دخوبولودکاروان ښېرې مې واخېستـــــلې
له ځيګر خون مې پاخه شوي زګېروي وشوکول

۱۳۷۰/۳/۱۱ پېښور

سیندوکی

هلته یو سیندوکي غوږولي ده ځولي
داسې ښا یستوکی لکه مینه دسپوږمۍ
کړي نرۍ څپې یې له یو بل سره مستۍ
لېچې سره تاوکړي لکه پېغلې جینکۍ

* * *

شوربې دومره خوږ لکه نغمې وي دجنت
ځاڅي یې له ځاځکي ځاځکي مینه محبت
وګورئ انځورته یې هنداره شو فطرت
ناڅي په کې ناڅې د ښکلاوو قیامت
ایښې پرښتو ورته په بم په زیرلیندۍ
داسې ښایستوکي لکه مینه دسپوږمۍ

* * *

ښکلی څوکیدار یې دی په غاړه هریوګل
هره پلوشه یې دیوسف دخوبو ځل
پندې پرې مچې دي لکه توري دغزل
یا یوتخیل چې څوځو ځله شي صیقل
پالې پالې ورشې ورته ودرېږي په ژۍ
کړي نرۍ څپې یې له یویل سره مستۍ

* * *

اچـوي پـه غـاړه يې بلبل دنغمـو تال
کيف يې په نغمـو کې د داؤد او دبلال
خوري خوږې تالې کله په سر کله په تال
کلـه دجمـــال په غبرکـــې کله دجلال
مسته شي اووه شالـــونه واچوي غـوتې
لېچې سره تاوکـړي لکه پېغلې جينکې
دابښکلی سيندوکی دادخدای دفـن شهکـار
دې کـــې خدای ځای کړی دنغمو يومست ابشار
ناست يې دی په غاړه يو شاعر مست اوخمار
دی تـــراني مينځې دربـــاب اودستار
پنې لـــه ډېـوانو ورتـــه راشي شاپېرې
لـوڅې شي د «پر» دجـامو وشلوي تنې
سرې سپينې مهينې لکـــه وي دنورېرې
هلتـــه يو سيندوکي غـــورولي ده ځولې
داسې شايستوکی لکـــه مينه دسپوږمي
کړي نـــرې څپې يې له يو بل سره مستې
لېچې ســره تـــاوکړي لکه پېغلې جينکې

پېښور خيبر پلازا ۱۳۷۱/۱/۳

د ژوند پردېس او د اسمان شاپېره

خدایه زما د زړه په وچه دښته
تاخوږباران دعشق راو وراوه
دا وچه دښته شوه په ګلوپته
مادديې دښتې دګلونو منځ کې
د ژوند پردېس ته له غونچو نه ګړه جونګړه جوړه
په دې ګلونو کې به رغښتې تل دخیال غرځنی
ورته راتلې لکه دمستو غزلونو توري
دښکلو ښکلو زمزمو سره دشاتو مچی
ته به خبروې خدایه !
ستا له فردوس نه به راتله یوه شاپېره
چې لمبېدلې به تازه وه دکوثر په میو
په سپینه غاړه یې امبل دجنتي ځمیو
دنور پنو ګې ګر ځیده په نازدګلو منځ کې
دشیطانانو له تهمت نه باغي
دپېغلتوب نشوکې دوبه دوبه
دژوند پردېس ته یې مچکې ورکړې

په توده غېږه کې يې کلك ونيوه
دژوند پردېس يې طلايي څنو کې
کتارکتار ګلونه ولګول
دواړو يو بل سره دمينې مزې وغځول
خوداتنکی مينه پخه لانه وه
چې شيطاني خزان دللمې ګلان ورپژول
د ژوند پردېس مې دګلونو په ځای
اوس داغزيو په کوډل کې اوسي
اوهره شپه په ښاپېرۍ پسې اسمان ته خېږي
دشنه اسمان په چړپيدلي سيندکې
دسپينو ستورود سپين کاڼو په سر
په ييلو پښو ګرځي د ښکلې ښاپېرۍ په لټون
له پاسه غږ راځي فرياد راځي او چيغې راځي
خدايه ازاده کړې د ژوند ددې پردېس معشوقه
د شپودېوان يې چې شهيده نه کړي
چې يوه ځولۍ دخراغونو راوړي
چې بيا ښايست دسهارونو راوړي

پېښور ۱۹۹۱/۱۲/۲۱

د زړونوژبه

زه لاکوچنی وم چې دسپینې سپوږمۍ
په سترګکو پوهدم
دنیمو شپو دبلبلانو په نغمو پوهیدم
زه د مچیو د سرود په زیروبم پوهیږم
مادمینو زړونو ژبه زده ده
داسې پسته مسته ده
لکه د شاتو دمچو ما لکه
زه دغزل په گوتو
تنې دپرخې خلاصومه دغوټې دگمیس
زه له گلپانو سره رازلرمه
دخوشبو یې په ژبه ښه پوهیږم
زه او وږمه چې چپرته لارکې سره مخ په مخ شو
څه غلي غلي سره وموسیږو
دمایه اوښ دقهوه یې اوسور بخو نو سترگو

دغتو اوښکو په اینو کې وینم
دلوټ کاروان دورک څاروان دتصویر ونو جهان
زه د تاګورګیتا نجلي سره سندري وایم
دسپینو اوښکو په سپښلي ژبه
هري سندري ته په نذرکې زړګی ورکوم
زه د مجنون خړې خبمې ته زړه کې ځای ورکوم
څیرې لمن یې لکه پانه د قرآن ښکلوم
په هریو تاریې دلیلا دعشق داستان ښکلوم
خوته !
دزرین تخت د پاسه ناسته اې دبخت شهزاده
ولې د زړونو په روانه ژبه نه پوهیږې ؟

پیښور خیبر پلازا ۸/ ۱/ ۱۹۹۲

یاغي بلبل

ته مې په غشو وله
خوزه په شنو پانوکې نه پټیږم
زه په بربنډو غوږګو
دنغمو ټال زنګوم
ته مې په غشو وله
خوزه د ، درد په خوږو نه مړیږم
زه په سندروکې جمال زنګوم
زه یو مـین یو لېونی اویو سرمسته بلبل
د ډاروونکې چو پتیا
دغوږپردې په یاغي چیغو شلوم
خدای مې شیندلي دي په زړه کې دنغمو تخمونه
ته مې په غشوله

زه دنغمو د پاخه فصل ګډوم لوونه
د طلايي هلال په لور ، د ځليدو نکو ستورو
دښکلي سيوري لاندې
ګډې ، ګډې يې ږدم دګل په درمند ونو باندې
ته مې په غشو وله
خوزه په سوو لوغړنو وينو
پېغلو غوټو ته ورکومه غسل
اودتنکي پېغلتوب
مبارکي ورکوم

پېښور ۱۹۹۱/۱۱/۱۳

دغزل تړی

زه دمابنام په ګوټ کې غلی ناست یم
یوه غزل ته داسې تړی یمه
لکه داوړې روژتې او لالهانده بزګر
چې دخواږه او یلالې اذان یو تاندانتظار
په وچ زړګي تبروي
خیال یې د زړه په سوځیدلې ځمکه
دتورو غرو سپینې چینې بهوي
مانن سهار د لمر له سرې مشوانۍ
دتخیل قلم کې واچول زرین رنګونه
چې پرې رنګینه مستانه غزله
پاس په اسمان کې د سپوږمۍ په پاڼه ولیکمه
اې له رنګینو غزلونو ښکلیه !
اې دالهام الهې !
ستادوربښمینو پښو پسته ښکالو به کله راځې ؟
له ما شعریت لکه مارغه الوتی
راشه چې پاڅې مې د زړه له ستونې
د بدرنګۍ بې هنرۍ خپسې
زه د رنګینو غزلونو تړی
ستا دموسکا دآیتونو تړی
تا ته بیګا دغزلونو مولې
وایه ! زما په باب کې هیڅ ونه وې ؟

١٣٧١ پیښور

سترې کاروان

خدایه ! د ګل کډې یې قدم قدم کې واړوه
سترې شو کاروان دښاپیروارم کې واړوه

خاخکي خاخکي توی شو خال دغونډو غونډو زنوشو
نور خو دانا سوردمحبت مرهم کې واړوه

سښکلوته مې واوروه چې شمعو غوندې و یلې شي
زه دسوز غزل یم ما په زیروبم کې واړوه

لرمې داغریبه مینه کاڼو زړو ته ورولە
یاد مې لکه اوښکې دلیمو په چم کې واړوه

زلفې تورګونه غرونه غرونه کنډوونه شول
زه دسبا تږی ما په پیچ وخم کې واړوه

باغ چې دشیرینې د الفت په اوبو ولامبې
غر د بیلتانه په فرهادي اړم کې واړوه

مانه غلو اغزیو دتیا کو پټې پټې کړې
اوس می لوټ کاروان د پسرلو حرم کې واړوه

۱۳۷۰ پیښور

غزل

اننگي يې دومره سره په څه سبب دي ؟
عجيبه ده جنتونه په غضب دي
ښکلي مخ ته خامخا سترګې ور اوړي
بوراګان خو دګلونو په مذهب دي
دريا زاهدان سپې د دوزخونو
شاعران خو شاګردان دښکلي رب دي
وې يې سترګې مې دريا ب دی درومه وړې دې
ماوې نه ځم عادتونه مې د کب دي
ستا بانې مې د زړه جيب کې وهي ګوتې
لکه شوخ ماشومان څومره بې ادب دي

پېښور، سرطان ۱۳۷۱

غزل

په زړه مې ولې راوربړې څه باران خـــونه يې
هسې مې درد راو يښوې گرانه درمان خونه يې

دمخ په پاڼه به دې څه خوږه غزله لـــــيك وې
سپينه کتابه يادوم دې دومره گران خونـــــه يې

دخيال هدهد دې خومره گڼ گڼ پيغامونه راوړي
دامې خطا وه چې ويل مې سليمان خونه يې

مابه بې وخته لپونی کړې په اغزو به گرځم
غبرږه رانه کړې ښکليه باغه بيابان خونه يې

دژوند دوچ ساحل په مخ مې لمدې شونډې نه ږدې
شنه سمندره زه دې څه کړمه توپان خونه يې

دنور په غشو مې له هسك نه په لېموکې ولې
نه راځې ستوری داسمان شوې مهربان خونه يې

ښکليه سالار مې که دعشق دمنزلونونه کړې
بيا راته وايه چې د رواغ وايې کاروان خونه يې

پېښور، عقرب ۱۳۷۰

گوره چې هېردې نه شم

ته به مانه پېژنې
خوزما روح درسره مینه کوي
زما د لوړ تخیل نوح درسره مینه کوي
چې دتیارو توپان په ځمکه راشي
دهسك درياب ته دې راوخپروي
ماسره یو ځای دې دستورو په ګوهرو پسې
دسپوږمۍ سپینه نوراني بېړۍ کې وګرځوي
ستا په پاسته ورغوي ولیکم دمینې غزل
«ګوره چې هېردې نه شم»
دایې وروسئ مسره وي
ته د ماشومې غوندې وتخنیږې
اوله خندانه شنه شې
ستا له خندا سره بېړۍ ساحل ته ورسیږي
او دتیاروتوپان تالا والا شي
بیامې چې څوك درنه پوښتنه کوي
ته ورته وایې زه یې نه پېژنم
لامې لیدلی نه دی .

پېښور، خیبر پلازا ۹ / ۱۰ / ۱۹۹۲

ډالۍ

د در دمطرب چې په تارو کړه لیندۍ ونیسي
زما دمینې دغزل توري سلګۍ ونیسي
موسکا راتله دغوټۍ شونډوته خو وتښتیده
لکه خپسه دتنکۍ پیغلې مرۍ ونیسي
د دیدنونو دا قدغن اوتصور د جانان
ملنګې سترګې مې دخیال تشې ځولۍ ونیسي
ملوك او وه جوړې د اوسپنې څپلۍ کړې زړې
خدایه چې کله به په غټه کې بدرۍ ونیسي ؟
سپرلی به هاله وي چې راشي یو کاروان ګلونه
تا ته ډالۍ شي اوستا ول په ول کوڅۍ ونیسي

پېښور، بور ۵/ ۵/ ۱۹۹۱

غزل

کتاب مونه زده خو دمیني آیتونه وایو
داوښکو توري لولو څیري ګرېوانونه وایو
مور بلبلان دګل د زېړو زېړو پاڼوله مخ
راڅخیدلي دسرو ،وینو غزلونه وایو
زمور تندي په کاڼو وله چې کوڅه دې رنګ شي
خو دا کیدای نه شي چې کاڼوته به زړونه وایو
چې دترخې خندا په تېغ شي غوڅې وینې وینې
داسې سروشونډوته مجبور یو پرهرونه وایو
چاوې په څنو مینانوته یې دارجوړکړی
مور دارته څنې وایو څنوته دارونه وایو
پالي زمور ترانورغوي څه لیدلي چې
مورد لنډ عمر خاوندان اوږده راګونه وایو
دما زدیګر په زېړه وینه یې داستان لیکلی
دمنګوتو په توتو بیا دچا یادونه وایو ؟
دعشق په باب کې شوې ښکلاوې د تاووس ښکې
د ژوند کتاب کې څه سندرې څه ویرونه وایو
دخوب کاروان مو شوکوچی کډې یې وترلې
شپه ده د سترګو سره خمار ته څراغونه وایو

پېښور ۱/ ۱۹۹۱/۱۱

یاره چې ګیله ونه کړې

ښکلوکیه یاره چې ګیله ونه کړې
په سپوږمۍ ټنډه مروړي کړښې مه غځوه
دخپل زړګوټې په تنکۍ غوټۍ دې
دخپګانونو اوشکونو خزان مه وروه
هو دامنم چې موده ډیره وشوه
وختونه ډیر واوښتل
چې په خوږو خوږو نغمو کې مې ستایلی نه یې
ښکلو کیه یاره چې ګیله ونه کړې
تا خو لیدلی و
هغه زما دمینې ډک زړګی
چې ستاد حسن مرغه کې وه په کې ځاله جوړه
چې هر وزریې وخوږو کی مضراب
هره پنجه یې وه دمینې زخمه
چې په رګ رګ یې شرنګولې راته
زما دمینې ستا دحسن نغمې
ښکلو کیه یاره چې ګیله ونه کړې
هغه زړګی په غشو ولګیده
دصیادانو په تیرو او پولاد ینو غشو
په کې زخمی شوی خندوونکی او خوږې تراني

لکه غزال غوندې تري تم شو اوتښتيدو
په غرخنو سترګو مين غزل
اوس چې له دې زړګي نه وينې څاڅې
په هريو څاڅکي کې يې پټه وي د وينو نغمه
له اسويلیو او سلګيوسره
د ژوبلو زړونو دنيا ګې ته غريو نيولې د رومي
سبکلو کيه ياره چې ګيله ونه کړې
ستا په کټ کټ خندا مې هيره نه ده
خوکه باوردې راځې
اوس مې دزړه په غوڅو غوڅو ټوټو
ستا دبې باکه سندريزو خندا ګانو په ځای
دچابې شماره يتيمانو اوسکې
داني داني راځې اوشيندې په کې
اه ..... د غمجنو سرود ونو تخم
سبکلو کيه ياره چې ګيله ونه کړې
صبرکوه خدای دصابرومل دی
خوب مې ليدلی دی رښتيا به شي
دا په جنت کې دباروتو دوزخ
قسم په خدای تالاوالابه شي
موسکا به راشي دينيم په شوندو
په ناسور زخم به دسولې پټی ولګيږي
زما ارم نه به ديوان دجنګو

ترکوه قافه څې په منډو منډو
بیا به دې ښکلیه په شهرونو لالنځم
دسورکي لرلن به نیسم دشغلو چه کوتو
ستا سره پیژان نه به حیران کړمه زیړی مازدیګر
بیا به راواخلمه کچکول د غزل
سنا په دوشل به درځم مست لیونی
ته به په سترګو کې مسکی شی راته
هرمازدیګر به زاکوې د دیدنونو خیرات
ښکلوکیه بیا خو ، به ګیله نه کوې
څکه زاغلی به وي مست پسرلی
هریوه ګل به وي په سروکه پیاله نیولې
آن د کوثر دمیو
ته به په سروشونډو موسکی موسکی شې
ټولې پیالې به شې له کیفه او له رنګه ډکې
یوخوږشمیم به په کې ولمیږي
بیابه یې ژه اوته په سرواړور
ښکلوکیه بیا خو . به ګیله نه کوې
ژه به ګل پانو نه د پرخې دانې
دمست قلم په ژبه وګبیښمه
ښکلو کیه ځانه به اهدا ، کړمه په مینه مینه
دمستو مستو اورنګینو غزلونو کاروان
ښکلو کیه بیاخو به ګیله نه کوې ؟

نبي دزیړي کلی/ ۲/ ۱۱/ ۱۳۶۷

ته .....

ته یو شهکار وې شهکار

ته یو کتاب وې دښکلا د غزلونوکتاب
ته یو تخلیق وې دفطرت دیوه بې مثله شاعر
ته یې وې کښلی په باریکو گوتو
دتبسم په قلم
ته یو رباب وې یو سرمسته رباب
د ژوند گډا ته شرنگیدلی رباب
لکه ماشوم دې ووکټ کټ خندلي
دعشق په گوتو تخنیدلی رباب
ته یورباب وې یوسرمسته رباب
ته مستانه ساقي وې
ستا په شرابو کې په جوش وو دالفت رنگونه
تا دتاك وینه نښتځله دصفا په گوتو
په کې یوه ذره کینه هم نه وه
ته وې مونس دټوزړونو او دوچو شوندو
ته یو سخي ساقي وې
اوستا شراب دشومتیا خم کې راگیرشوي نه وو
ستا میخانې لکه چینې بهیدې
چې د زاهد ورته توبې ماتیدې
اې ښایسته شهکاره

اې دغزلو يو رنګين کتابه
هره لحظه دې لولم
هرشومه دم دې هرغزل په ترنم ترنم
خونه پوهېږم نن دې هره مسره
لکه يتيم وي چا وهلی په ځيږو څپړو
راته وړې وړې سلګی وهي
ګيله کوي خو دمسرومری ته غوټه ورشي
زما بنو باندې دخوب ديستو ګوتو په ځای
يوځو سپرغی وي چې خوبونه لوټي
بانه په پام پام رپوم چې سپرغی ونه لويږي
اوته پرې ونه سوځي
زماد نن دور غمجن ربابه
ولې غمجن ژاړي
ته چې په بم ژاړې په زير ژاړې
دکوم شهيد سرود په ويرژاړې؟
ستا د نغمو دکفن
دهريوتارپه په غيږ کې
کومه د ژوند درخو شهيده پرته ؟
پرون چې شين وې له خندانه ولې نن ژاړې ؟
ته ای ساقي د تږو زړونو ساقي
دلېونو دمحفلونو ساقي

وایه خبریې که نه ؟
ستا لېونې خواره واره دې دخمار په غرونو
څې د تناکو په پنوکې د انګار په غرونو
یو څو هوښیارو دې جامونه مات کړل
چادې کنډول چادې خمونه مات کړل
اوچا چې ته وې غزیدلې لکه مینه په کې
هغه له مینې نه ډک زړونه مات کړل
دتاك له وینې سره ګډه شوه د زړونو وینه
ستا دمـینو وینه
ستا د ، رندانو وینه
کله به ستا له خمارو اوله ملالو سترګو
داوښکو مهر دخندا په ګوتو ونړېږي
چې بیا دامست خمارځپلي رندان
په سرجامونه د انګور واړوي
توبې توبې په سره تنور واړوي

پېښور ۱۹۹۱/۲/۳

تښتيدلي اخترونه

پټ مې په زړګي کې يوځو سوي غزلونه دي
وادې يې وري چاسره چې کاڼي نه دي زړونه دي
ګوره دښو په ستنوځه ډپرې جنډې رڼې
ړوند خونه يې ځومره مې د هيلو مزارونه دي
تنده ما توي خوړه ٔنشه دميني هم لري
اړوه په سريې که ترخه زما جامونه دي
ستا دطلسمونو پسرلی مې پيژندلی دی
ځوک به داسې ووايي چې اورنه دی ګلونه دي
څه تاندې غوټی ځومره تنکي ګلان يې وربېل
دلته هم لوونه دي اوهلته هم لوونه دي
ستا دمخ داسپين سبا به کله په کې ووينم ؟
ځومره دې اوږده دتورو زلفو ماښامونه دي
خال که په تندي لګوې راشه دادې ورځې دي
تن مې په رګوکې د تودې وينې موجونه دي
کله به قدغن ماتيږي خدايه ليونی شومه
سترګې مې ديدن ته لاداوس نه کچکولونه دي

هره شپه خوبونو کې ليلا د آزادۍ راځي
ويښ چې شم هغه خړې خپمې دي هجرتونه دي
دلته دارمان په حسين غشي د يزيد اوري
ژوند مې عاشورا شو تبښتيدلي اخترونه دي
خدايه يو دعشق ابن اذر ورته راوليږه
جوړ د زړه کعبه کې د بتانو حکومتونه دي
مايې جنازې دنيم بسملو نغمو وړې دي
داخود کاروان يوځو ژوندې غوندې شعرونه دي

ثور ١٣٦٩

دانتظار په کلي

اوښکو مې مهرلګولی ددیدار په کـــلي
خدایه تېربرم بې دیدنه د خپل یارپه کـــــلي
تږی زړګی مې شو کباب کباب دمینې په اور
اوښکې مې وسوې اوپخیږي مې سرې وینې په اور
کاشکې لږمون راته څوک وسېځې دپینې په اور
نه شته ساقي ؟ چې لږمې راشي دخمار په کلی
د یار په یاد مې ژوندی سترګې له خمبارنه پاتې
لکه په ګل کې مړ بورا وي له بهار نه پاتې
د ژوند رباب کې پټ سرود یم له شا تارنه پاتې
همد مه کله به راځې د انتظار په کلي
دهجر شپې مو په تیندك دي ډیوه ګی نه لرو
په اغزو زړونه ور پېیو باغ کې غوټی نه لرو
ناسور زخمونه ګرځو و مرهم پټی نه لرو
څې چې ورځو په لېونو د پرستا ر په کلي
تورې لیلا څنې دې څنډوهه ادا دې نه زده ؟
په دې اوږ دوشپوکې دښکلی مخ سبا دې نه زده ؟
مجنون به وګتې دخدای په در دعا دې نه زده ؟
راځه کېږدی دعشق خوره کړو د بهار په کلي
سپرلی پټیږي دسرو وینو دالوان په کفن

هسې نه تاندې غوټې تا وشې دخزان په کفن
وينې يم که خوب وينم مخ پټ دخوږ جانان په کفن
مسيحا کله به را درومې دبيمار په کلي ؟
په شنه اسمان يې چې بوډې دمينې ټال زنګوي
ذره ذره پکې دنور او دجمال زنګوي
سپينې کوترې يې په غېږکې پروبال زنګوي
موږه مهجورورځو د داسې يو د لدار په کلي
موږ دتنهاکو په پنو کې په اغزيو راغلو
دمرګي غېږته په ګډا او په مستيوراغلو
خندا موحق دې په کړليچ کې دسلګيو راغلو
کاروان ته لار ورکړئ چې خورشي دسهار په کلي
دلمر په کلي د خوږ منو د کرار په کلي

۳۰/ نومبر/ ۱۹۹۰ نې

اهداء: شهید مجروح ته

جلوه زار

یو زړګی وي په تټرکې ، خوچې وخاندي بهـــارشي
عشق یې وداغي مجروح شي ، دلاله غوندې داغدارشي
دخزان ترخې سیلۍ کې ، قافلې دمشـکو کـوچ کړي
خوشبویي یې لاسبواشي ، چې یې پانې تارپه تـارشي
هره اوښکه یې تابلـوشي ، دصـنم دګرمې میـــنې
هجران هسې شان رنګین کړي ، چې وصـال به تربـــنه زارشـي
مرګ په برګوورته ګوري ، خو جذبې خاندي حـق وایي
عشق یې نه پریږدي قرارتـــــه ، که منصورغـوندې په دارشـي
چې په مینه کې قربـان شي ، هغـه زړه د زړو سلـطان شي
دتاریخ دناوې خال شي . رنګ دوینویې یـادګارشـي
چې فـریاد داولسـونو ، دبلبل غـوندې نغـمه کړي
د ژوند سازیې نیم بسمل شي ، دصیاد په غشـوښکـارشي
د زړګي یوښکلی لعل وي ، غېږیې ډکه وي لـه نورنه
دبې قدرو په لاس ورشي ، په ایروکې ورګـوزارشي
خو دانورپه ایرونه مړي ، دا بـــه زړو نوکې بلـــېږي
که یوځای په ایروپټ شي ، په سل ځایه جلـوه زارشي
پسرلیه ! تهوکوه یې ، له زخمونو نه ګلـونه
چې آرام روح د «مجروح» شي ، چې فردوس ورته مزارشي
چې نغمې یې په ژړا دي ، ګرم یې مه بولئ عالمه !
څوک به ولې نه ژړېږي ، چې «کاروان» یې بې سالارشي

تهې ۱۳۶۶/۱۱/۲۳

ای د سپېدو پر ښتې!

ای دسپېدو پر ښتی
له خو به وغځېږه
په کرشمو کرشمو وغځېږه
دشپوخادرله ګلابي بدن نه وغورځوه
دلمرزريني جامې واغونده ادا وکړه
عمرژړلوته په سرو شونډو خندا وکړه
اودسپورمی له میخانې نه راوړه
دمينې تړوته د نورجامونه
پرېږده خواره چې شبې په وچوشونډو
لکه دستورو څاڅکي څاڅکي شراب
پرېږده دمينې لېونی دې هم شي مست اوخراب
ای دسپېدو پر ښتې :
اوس که پېغلوته يې خوپېغله به شې
دښکلا رازيې يوه غوټه يې چې وسپرېږې
که د چرو په څوکو لاره وې هم
دعشق مجنون به ستا درشل ته درځي
په تورپټکي کې به تومبې د پلوشو ګلونه
دتورو شپو په غېږکې واخله نوراني ګامونه
دمهاجرو د خېمو غېږې ته

راوله راوله دنورقافلې

اودا دنور قافلې

ديوسفي کميس په عطرو باندې ولبوه

دلږدسترګې هار پرسپينه غاړه وځړوه

عزيزدمصرته ورياد کړه د کنعان يادونه

اوپه مهجور«پسرلې» د وروه

دخوږوصال د جنتونو ګلان

داستقلال دجنتونو ګلان

ای دسپېدو پر ښتې

له خو به وغځېږه

په کرشمو کرشمو وغځېږه

۱۳۶۹

دپرښتې خوب

يو چمن وشين چمن و.
داسې ښکلی
لکه لرې دشيطان له وسوسونه
خوب دښکلوپرښتو
دګلونو وه ښکا لو
دمرغانو دنغمو
دوړمود قافلو
يوله بله وو ټکر
لکه خونښه مستان
خدای راکوزکړ فردوس له ښکلې غېږې
يو مـين شينکی سحر
اوس يې ورو ورو لمبوي
په چينه دتنکي لمر
لکه ولامبي مريه
څويدرنګې زمانې ته
کړې له غيبه را پيدا
يو مشال يو مسيحا
د فطرت له رنګينيو
دښکلا وو په لمن کې
يو ه پېغله په ترپکو
لکه مسته غرغنی وه
دمړوند بنګړې يې مات وو

مستانه وه لیونی وه

د سپرلي په شنه سحر باندې مینه

په چمن باندی مینه

په مین باندی مینه

جنتي موسکا په شونډو

او خولی له ګلو ډکه

ته به وایې چې دشاتو یو ه مچی ده

په ګلونو باندې ګرځي

یوخوږو کی انتظارې

په لېمو کښې په خپو دی

د ګل خانګو لاندې ګوري

لکه زړه چې ورنه ورک وي

له خندانه تکه شنه شوه

خپله ورکه یې پیدا کړه

پسې منلې وهي تښتي

دښکاري په شانې داهم

خپل ویشتلی ښکارانیسي

خپل مین دلدار رانیسي

ګیلی زلفې یو خوا بل خوا

په اوږو زنګوي خاندي

پسرلی یې شرمنده کړ

داسې نازاو اد کاندي

خپل مین په غونچوولي

عشق دحسن او وصال په ډیوو ولي

دواړه ستړي اوستومانه

دچينې په غاړه کښې
چينه سپينه راخوټکېږي
ته به وايې دحيات چينه هم دا ده
اوبه سپينې لکه تکې سپينې اوښکې
لکه دوو خويږو مينو
له اوږده هجران نه وروسته
د وصال په شيبه بنه ډېروي ژړلي
داچينه وي د دوي اوښکو بهولې
دواړه لېږي کړي تري ډکې
يو ديو اوبل دبل په لېږه خوله ږدي
لاښې غږېږي هم کړی نه وي
نه چينه وي نه بې باروي
پرهرژلی پسرلی وي
يو غمجن غوندې سهاروي
پربښته داسې خويونه
هره شپه په خوب کې وينې
خو چې ويښه شي ژړېږي
په ماښونو غوښه پښه بې
گرځيدونه نه جوړېږي

پېښور ــ حمل ١٣٧٠

څلورتوتکی

دشنه اسمان غېږې ته والوتې څلورتوتکی
تورومښوکوکې يې راوړې دګلونو پاڼې
هره ګلپاڼه وه د پرخې له سرو اوښکو ډکه
دبوډی تال نه يې وزرونوکې رنګونه راوړل
اودا څلورتوتکی
ستړې شوې کېناستې دلرېه ونه
دنورېه څانګه کې يې وغزول
دبوډی تال دهريو رنګ تارونه
په هريو تارکې يې ګلپاڼې او دپرخې اوښکې
په هنر وپېيلې
دتوتکيو دا ، وړه اودا رنګينه څاله
دنورېه څانګه د زانګو په شانې وزنګيده
لکه ماشوم په کې لللولو شوه
يوه دنيا يوه رنګينه دنيا
يوه موسکايوه مالګينه موسکا
اودې څلورو توتکو د رنګينو په غېږکې
خوبونه ډېرولېدل
شينکي شينکي تنکي تنکي خوبونه
ملکوتي اوجنتي خوبونه

دغه ښکلا دا ، یزداني ښکلا
د اهریمن په کرغېړنو اوبدرنګو سترګو
لکه اغزي لکه لشې لګیده
د اهریمن له خبیثه اروانه
یولوی ښامارجوړیده
په تورو وریځوکې راته اوتاویده تاویده
دلر په ونه یې دزهرو خیټه واچوله
نوراني ځانګې یې کړې خچې پچې
په کې لمبل به چې ځلورو توتکیو په ناز
دشینکي خوب هغه تنکی تنکی چینې شوې وچې
دتوتکیو ځاله لولپه شوه
د بېلتانه دسرو دونو باران ووریده
وصال وړې سلګی وهلې اویتیم پاتې شو
اودځلورو توتکیو داوړوکي کاروان
دمینې زړه و،دهجران په چاړه نیم پاتې شو
خدای خبردوې توتکی چېرته او دوې چېرته لاړې؟؟
دسبا سپینه کښتی
دشنه دریاب اودخواړه غوندې شمال له غېړې
وحشي توپان په تورو تورو پنجو
دتورو شپو دګردابونو غېړته څنډوهله
خودسبا مانو په سپینو نوراني لاسونو

دلرپه ونه دپراته ښامار په لویه خپته
دسپینو غشوګـو زارونه وکړل
ښامار ویشتلي فریادونه وکړل
زهریې ګډله تورو وینو سره وبهیدل
دلرله ونې نه راپربووت تاوې غرونه رنګ شول
خاکي نړۍ کې زلزله شوه دپوالونه رنګ شول
دا زهرجن ښامار، دا لوی ښامار
داخبیثه او دا پلیته اروا
د اهریمن کالبوت ته ننوته
خو خدایږونه پوهیږم
زمونږدښکلي سبا سپینه کښتۍ
دتورو شپوله ګردابونو راوتلې نه ده
دلرپه لویه ونه
اوس هم واړه ماران تالونه وهي
هغه څلورتوتکی ورکې دي اوهیڅ نه راغلې
دنورپه څانګه یې رنګینه څاله جوړه نه کړه
اې دسبا کښتۍ کې ناستو په رڼا مینو
ستاسوپه منځ کې تاسې وګورئ چې شته اوکه نه ؟
یومستانه شپونکی چې روح یې له نغمونه ډک وي
چې هرنظریې دطورغروي له ډیوونه ډک وي
راشي دلردونې

دترهيدلي سيوري لاندې شپېلې وغږوې
په پاروګروګوتو
چې دنغمو په جادو ګروګوتو
دنورله ځانګو ماران وشو کوي
چې ورته ماتې کړي په ښکلو اوپستو کو، ګوتو
هغه ترخې هغه زهري تناکې
ترخه ترخه زهريې وبهوي
ييايې خوږې شپېلې ته هسکې غږې ونخوي
چې دلمرونې ته يوسپل دتوتکيو راشي
دنورپه هره غزيدلې ځانګه
ځلور، ځلور توتکي ځالې وکړي

پېښور ١٣٧٠/٥/١٥

ازانګې

ګله دا ډېره موده
ستا د وړمو پستې وربښمينې ګوتې
مستې شي مستې شي زما په زړګي ټمبل وهي
زما دروح په ګرنګو کې ازانګې خيروي
ګله په تاپسې ما
درنګ نړۍ کـــې دوه مـين بوراګان وګرځول
خوګله تا
تا دنغمو په هغو شنو پانو کـــې مخ پټاوه
ګله تنکی وې چې تا
د بوراګانو د پستو مچکو تاب نه لاره ؟
ګله ګونګی وې چې تا
دوو بوراګانو ته دمينې يو خواب نه لاره
تنکی به وې ګله ګونګی خونه وې
نغمه نغمه شوې اوريدای مې شوې ليدای مې نه شوې
ستا دې په خپل حسن سوګند وي چې ر ښتيا ووايه
ته چې دخپل وجودله باغه راځې
زما دخوب اغزنې دښتې ته پښې يبلی راځې ؟
اوکه مرغه غوندې بنکې وکړې ؟
ګله صفا ووايه
ولې زما دغزل هرتوری ګلدان ګلدان شي؟
چې له تاغېړتاو وي

پېښور ۱۹۹۱/۱۰/۳۰

دارغوان خوب

په زړه مې اور بلیږي یا د، د جانان چېرته یوسم ؟
چې په کې ونه هوځي ، روح دارمان چېرته یوسم ؟
شکلی نادان دی تري امپل دغاړې نه جوړوي
وایه دانې دانې د درومرجان چېرته یوسم ؟
مصره ! په تاکې خویوه زلیخا هم نه وینم
وروڼو شړلی دا یوسف دکنعان چېرته یوسم ؟
داسې لېمه نه شته چې رنګ یې شي اوښې شي په کې
په وینو سور خوب ، دزخمي ارغوان چېرته یوسم ؟
ماوې چې خپور به یې په څنو کړې دا زړه مې درجار
اوس نو رینبې رینبې سالو د الوان چېرته یوسم ؟
خپل مې ختن خپل مې شکاریان دي او غرڅې مې خپلې
له خپل ختن نه پردي غشي کمان چېرته یوسم ؟
چې مې د خیال په پسته دښته کې اغزي خواره شول
زه د وربښمینو غزلونو کاروان چېرته یوسم ؟

پېښور خیبرپلازه ۲۷/ ۱/ ۱۳۷۱

د پسرلي ګلپېغله

شپه دخوبونو په تال وزنګيده
لکه ماشوم چې له ژړا وروسته په خوب ويده شي
داسې چوپتيا او کراري خوره شوه
دپسرلي ګلپېغلې غلې غلې سا واخېسته
او دمې فطرت له غېږې ورو ورو ، وښوييده
څان يې بربند دسپوږمۍ مست ابشارته وغورځاوه
له ډېر هوس نه ورته سپين ستوري اوبه اوبه شول
راغلل دوړانګو په نريو لارو
په سپينه غېږکې يې خواره واره شول
د پسرلي ګلپېغله
سليماني تخت ته بلقيسې غوندې وختله
دپرېشانو اوربلونو په غمجنه مېنه
او د داغلي لاله زار په وطن
دلمدو څنو خو شبويي وروي
سرو غونچوکې د تاوده ژوندانه سا پوکوي
دپاکې مينې ګنهګار وته جنت جوړوي
خواى عظيمه خدايه !
زمونږ د ژوند هره لحظه درته سجده سجده شوه
خدايه که غوڅې دې کړې
دجهنم دسرو اورونو ژبې
د اهريمن د طلسمونو ژبې

پېښور ١٣٧٠/١/٤

قحطي

نه هنګامه دعشق سره ، نه دجمال قحطي ده
ای ښکلیه یاره نوبیا ولې دوصال قحطي ده ؟
داچې یادونه یې په سرو اوښکو کې بل ساتمه
د ار ما نونو هدیرې دي دمشال قحطي ده
زړه دې پیدا کړه که له زړونوسره مینه غواړې
له پښتون زړه نه خو خبرې چې دســـوال قحطي ده
پیوند د وروڼوکې خوګڼ خالونه نه ځاییږي
په دې ساده ښکلي محراب کې دیو«خال » قحطي ده
ولې تندي مو اورنګانو ته سجدې لګوي ؟
دا د رحمان بابا قحطي که د خوشحال قحطي ده ؟
لږخو ارام دخپلو وینو په سالو کې هم شه
ناسورپرهره دمرهم او د دسمال قحطي ده
دآزادۍ باز به الوتو د پامیر په څوکو
داسې ښکارېږي د وحدت د پروبال قحطي ده
کاروانه څوك دې فریاد ناوري سره اوسپین نه لرې ؟
او کنه تاسره دفن او دکمال قحطي ده ؟

دتهیو غرونه
١٣٦٨/٨/٦

اهداء : دشهید شمس الرحمن او
شهید محمد میرپاکو ار واووته .

له وینو ترموسکا

څه مستانه شوردی غوږونه کیږدیء
چیرته مسیح په هدیرو راغی
وګوریء مړي له خندانه شنه شول
مړاوي غوټی په یوه سترګك دشبنم وموسیدي
له مرګ یاغي شوي دسیلی په غیږکي وغزیدي
ګوریء ګلونه شوي جنډي جنډي شوي ورپیدي
څومره بې باکه دا غزوپه څوکو ونخیدي
او دپیږی د خزان مړي پوري وخندیدي
څه مستانه شور دی غوږونه کیږدئ
رندي رندي شوي دپیږ یو دکوډ ګرو سترګي
شینکی آسمان دکوه قاف په لمن ووریده
ډبرین دیو دمناري له سره وښوییده
یو ه ژورګرنګ ته وغورځیده
هغه لاسونه یې ټوټې ټوټې شول
چې ماتولې یې دقاف دښاپیروزرې
څه مستانه شوردی غوږونه کیږدئ
دښا پیرودخنو بوی راځي
هلئ زموږدکلي
په هغه سترې ملوك زیری وکړئ

بدري جماله يې سلام ته راځي
څه مستانه شوردی غوږونه کيږدئ
راغلې څپې دسندريزې خندا
هغه دي هغه ، دبتانو جنازې ووتې
چې دسحر وينې يې څښلې هغه شپې ووتې
هغه چې تش نوم يې دښارپه مړۍ
لکه خپسه پروت و
يوه يا غي آواز دښار له مړۍ وشو کاوه
دوخت بوډۍ زړه ريتا ړه کې دغوتې په شان
دعدم تاخ ته ورو ورې وغورځاوه
څه مستانه شوردی غوږونه کيږدئ
څه دتودې موسکا تندرونه اوري
درنو اوښکو دريا بونه وچ شول
جادولوګی شو ، طلسمونه وچ شول
جادو ګڼلې سترګې وغړيدې
هلته دوينو دساحل په غاړه
د يوه نهنګ له ګنده شوې تنې
دچا په وينو لُمبيدلی شال بادونو يوړ
دنظر غشوته بربنډ پاتې شو
سور خونړی جهان يې شنډ پاتې شو
ژر به دخاورو په انبارکې پټ شي

څه مستانه شوردی غوږونه کیږدیء
هلته پوشکین له غزلیز وسترګو
دتولستوی په مینه ناکه ځپره ووریده
وې یې دابسکلی اورنګین محشر له کومه راغی ؟
چې د بتانو نړۍ ونړیده
دتولستوی په شونډو
یوې خوږې موسکا بریښونه وکړل
له نازه ډکه اشاره یې وکړه
دجنوب لورته یې اوږده او مرمرین لاسونه وغزول

١٣٧٠/٦/١٦ پیښور

ددیو دقهر په خیر، دوه لاسونه

دیوه وجود ، دوو پولادي لاسونو
غنچې غنچې ګلونه وغورځول
دهریوګل په شوکیدلې پاڼه
دوه دوه مـین بوراګان
لکه د پرخې په خیر ، ووریدل
دا پولادي لاسونه
دګل دهرې یوې پاڼې په مخ
دخاخکي خاخکي پرخې پرخې په سر
تیرې پنجې راکاږي
دهرو دوو ، دووبوراګانو ترمنځ
دبیلتون بریدجوړوي
د دیو دقهر په خیردوه لاسونه
دتورو کانو خواته وغځیدل
ځولې یې ډکې کړې له تورو کانو
دساپیرې په غیږکې سپینه شیبنه
په کانو ولې چې ذرې ، ذرې شي
چې رڼا بوره شي تیارې خورې شي
دغه شیبنه دیوه وجود او د دې دو و لاسونو
دروح له میوډکه

باغ

په هغه شپه چې دبلوغ باغ ته ورواوښتمه
دپنځلسمې سپوږمۍ
زما ښکالو دپلو شو په غوږو . واوريدله
له شنې کړکۍ يې لکه لور دباغوان سر راوايست
باغ يې دنور په رنو کانو وويشت
سترګې مې وبرېښيدې وځښيدم
زما تندی لکه د باغ ګلاب په وينو سور شو
يوه ګړۍ ديوې وڼې لاندې ودريدم
ورپځو ورېښيمن شال دسپوږمۍ په رخسار وغوړاوه
ساړه شمال مې ماشوم درد په تال کې ورنګاوه
زړګي مې ورپځو ته يو ه دنيا دعا کوله
په يوه تږې تلوسه بدل شوم
هرې شيبې د کال پېښې کولې
دانتظار دېوانو
دشيبو غرونه وو په لار کې ايښي
اوپه دې لاره يوه سترې قافله دوږمو
دچا دخمو خوشبويۍ باندې لړلې وه راورسيده

دتصور په ایُنه کې یوه ښکلې راته وموسیده
کړنګ شو آینه زما دخیال له لاسه وغورځیده
زه له خندانه شین شوم
یوی ښایسته ښاپیرۍ غیږه راکړه
زما په خو ږ سترګویې وموښل تنکي لاسونه
زما نظر بدل شو
زه د ګلونو په لوستلو باندې وپوهیدم
په هره پاڼه کې مې یو د یوان غزل ولیدل
بیا ښایسته ښاپیرۍ غیږه راکړه خوله په خ ـله شو
تڼده یې وموښله
زما په تڼده پورې
زما له خوب سره اسمان ته لاړه
په سپینه تڼده یې سور خال ځلیده
لکه زما د غزلونو اروا
لکه ښایسته دسهارونو ستوری
ځم دنغمو په سیندکې غسل کوم
او دګل کڅ په غاړه
دسحر لمونځ کومه

پیښور ۱۳۷۱/۳/٦

زمونږ دکلي شنه توتيان سپيني کوترې

خدا يه ستاکومې پرښتې واخيسته ؟
په نورانې منګولو
دګلو ږمونږسته وريښمينه جارو
چې يې دلرکلي اسمان جاروکړ
له تورو وريځو اوله تورو لړو
خدايه دلرکلي په شنو توتيانو
په سپينو سپينو جنتي کوترو
ته خومره ډيرووې
دښايستو نو باران
چې له بنګونه يې
بوی دچندنو راځي
چې له خبرونه يې
بوی دسندرو راځي
خدايه بخښې مې که نه ؟
توبه توبه
دلراوبرکلي عظيمه خدايه !
له تاکومه ګيله
ستا هغه ډيرې پرښتې خدايه په کومه لارې ؟
ته ورته غږکړه چې دبرکلي اسمان جاروکړې

په تورو وریځو کې د پیغلې سپوږمۍ ساتربته
په تورو وینو کې شوه سترګه د لمرلته پته
ته ورته غږکړه چې دبرکلي اسمان جارو کړي
زمو ږدکلي شین بنکې توتیان
کوي هرچاته دسلګو په ژبه
دخپلو ماتو وزرونوبیان
زخمي مریوکي دمستو الوتنو نغمو
دوینو زنګ نیولی
زمو ږ دکلي هغه سپینې اسماني کوترې
چې دسپوږمۍ په سپینه شپه یې دسوما ګلونه
په پیغلو پیغلو ترانو کې ستایل
خونن د بر کلي وریښمینه فضاء
اغزي اغزي غوندې ده
د سپینو سپینو اسماني کوترو
د زړونو وینې ځپیښې
زمو ږ دکلي شایسته کوترې
سپینه سپوږمی ښه خوب کې وینې اوسوما په خوب کې

پښور ۱۳۷۰

د دیو دلاس دماتیدوسندره

زما دروح د ونې
په هغه جګه غورګه
یوې خوږې یوې پستې سندرې
لکه د سپینې اسمانې کوترې
له زیروبم نه جوړوله ځاله
ورته راتله دښاپیرو له وطن
لکه بدرې جماله
په سندریز اندازکې
ته لکه دیو غشي لیندې په لاس کې
ماستا دغشو شغاو اوریدله
لکه شاهین وې خوشی
په یوه کوتره پسې
غشی دې شغ شوراغی
زما سندره پسې
او د زړګي په سرمې ولګیده
زما د روح دونې
هغه اوچته غورګه ورپیده
دزیروبم له ځالې والوته
زما سندره د کوترې غوندې

دښاپيرۍ بدرۍ جمالي غوندې
پستنه لاړه دارم په لوري
د شهادت په وزرونو د عدم په لوري
او په ښي لاس مې پولادي غشی له زړه راوکيښ
لکه قلم زما د زړه له مشوانۍ نه ډک و
پولادي نوکه يې په وينو سره وه
په خپل ورغوي مې پرې وليکله
دناويلې ښايستوکي اوپستې سندرې
دشهادت ويرنه
دهغه لاس دماتيدو سندره
چې غزلګوزړونه په غشو ولي
چې داروا له ونې
سپينې کوترې شړې
زما مزار ته لوحه مه جوړوئ
زما کين لاس زما دقبر لوحه
راټوکيدلې ده د زړه له تله
پرېږدئ ولاړه دې وي تل ترتله
چې لاروي مې په ورغوي لولي
د ديو د لاس دماتيدو سندره

پيښور لحيم پلازا ۱۳۷۱/٤/۲۸

دباران زګیروی

دا څو شپې سرپه سرد باغ په ستوني
یوه خپسه ناسته
د باغ تنکي ګلونه
اغزن خوبونه ویني
باران له تري باغ نه باد په دیکه ټیل وهلو
او داغزوپه غېږیې و واړوه
پاپوزګیروی د باران واوریدو او وبوږنیدې
دسپیره بادله ویرې وربیدې
بلبل دپرخې په ځای سرې سکروټې وځېښلې
ژبه یې ګونګه شوه نغمې نه ورځې
خولا دګل کنډول یې هیرنه دی توبې نه ورځې
آه دماشومۍګل غوټو په شونډو
سپیره ګردونه پراته
اغزوتیونه د سپوږمۍ رودلې
په هره څوکه یې ټوټې ټوټې الماس ځلیږي
اوس په ګلونو باندې ناز خرڅوي
باغ د فرعون په قبضه کښې پروت دی
اوچار چاپیر تري د اغزیو د یو الونه تاودي
باغ ته په شنو ګامونو

هابنديوان پسرلی نه شي راتلای
داپسرلی هغو الماسو غيږکښې ټينګ نيولی
چې د فرعون دا غزنې ږيرې
په هريوتارتارکې ټالونه وهي
مور په موسی پسې ليمه ليمه شو
که چيرته راشي يو ماشوم موسلی په پالې پالې
چې د فرعون له اغزنې ږيرې
دانې دانې الماسۍ راوشو کوي
هغه بندي پسرلی والوزي بنګې وکړي
زمور په باغ وزرې وغوړوي

پېښور ۱۹۹۱/۱۰/۱۷

د باروتو دوزخ

دوزخ دی د باروتو جنتونه په کې ســـــوزي
سپرلي په کې ایره شول سره ګلونه په کې سوزي
د تاندوتنکی هیلو دموسکا غوتی لمبه شوې
بس مینې هدیرې شوې مشالونه په کې سوزي
عشق وسو ، لولپه شو په سکلا اوري سکروټې
وصال په کې ستي شو هجرتونه په کې سوزي
ویشتلی دنورغشي بوډی ټال په لینده نـه شي
اورونه دي لوګي دي اورنګـونه په کې سوزي
په زړونو اوربلیږي خدایـه چاته وژارمـــه ؟
روغ څه چې لیوني ببرسرونه په کې ســـــوزي
سور اور پیمانه کې ساقي وسو ، جام پې پریوت
لاغړپه پې کړی نه چې تږي زړونه په کې سوزي
ختن تالاوالاشو نه غزال شتـــه نه عـطرونه
نیپام خوړې سپرغی کړې راکټونه په کې سوزي
داخه یزیدي ظلم دی په دغه کربلا کې
ژوندن خو عاشورا شو اخترونه په کـــې سوزي
اور کربه غځولې مجنون دلته ، لیلا هلـــته
دیدن ته وا دسترګو کچکولونه په کې ســـوزي
الهي نمرودي اورونه ته ګل وګلزار کـــــړې
ته ګوره د خلیل خواږه یادونه په کې ســـوزي
لګیږي به مرهم غوندې په سوولوو زړونـــــو
«کاروانه » خیرکه ستاهم غزلونه په کې سوزي

تنې ۱۳۶۸

زما دسورکي اوښ فریاد

ما به په زخمي اوږه بارونـــــه وړل
غاړه کې مې شکلي امـــــیلونـه وړل
تل مې تګ راتګ و ، کاروانـونوکې
تلمه په پیچو موکې په غرونـــوکې
کله په اغزو کـــله گـــلونو کې
تګ مې نه و خوښ په مـهارونوکې
ډیر وم گرندی په قدمونـــــو کې
تل مې له اوښانو میدانـــــونه وړل
غاړه کې مې شکلي امیلـــونه وړل
ډیر په خطر ناکو لاروتـــــللی یم
ډیر ډیر په مستۍ کې تښتیدلی یم
ډیر راغورځیدلی پر زیدلـــــی یم
کله هم گـــرنگ ته ورلـــویدلی یم
بیا هم په میړانه تري ختلـــــی یم
ما په مکیز غاړه بـوځ غوږونـــه وړل
غاړه کې مې شکلي امیلونـــــه وړل
هرڅو مې که زړه له باره ســتړی دی
زړه کې مې زرغون دمینـــې زړی دی
نازمې دغریب په لیمـــــو وړی دی
بې مزده مې پنډ ورتـــــه راوړی دی

پوزه کې زما دالفت پـــــرې دی
تل به مې ډالی اوســـاغاتونه وړل
عاړه کې می سکلي امیـلونـه وړل
ډیر راسره یوبهـیر کې تللـــي دي
تللي دي.واپس کـله راغلـــي دي
پاس راته جازونه غـوریـدلـــي دي
خواکې می بـونـیـه لګیـــدلي دي
ډیرګ راته په برګوډیر کتـلـي دي
ښکا به مې هم کټه او ځلـــونـه وړل
غاړه کې مې سکلي امیـلـونـه وړل
تګ به مې دشپې په قافـلـو کې و
لوند به مې بدن ټول په خولو کـــې و
زړه مې دځوانۍ په ولولـــــوکې و
مل به مې کاروان په منزلـــو کې و
روح یې دشعرونو په بنګلو کـــې و
مایې د ډاګې غـوندې لیکـونه وړل
غاړه کې مې سکلي امیلـــونـه وړل
بار شومه په سختو سرو ګرمیـــوکې
زورمې پاتـې نه و . پـــه تلیو کې
در ورو به راتلمه په غونډیـــو کې
اوسکې مې وې پنډې په ککیو کې
څه غمجن سرود مې و.ګونګریو کې

وروسي دمرګ غير تـــه قدمونه وړل
غاړه کې مې سکـــلي امـــيلونه وړل
بيا په خپلو وينوکې غـرقاب شـومه
ونډې ، ونډې جوړپه سه حساب شومه
ويش په هرغريب په هر جناب شومـه
ورك دسخت مرګي په انقلاب شومـه
جوړتوټې توټې شومه کباب شومـه
خدای خير چې چابه مې خوندونه وړل
غاړه کې مې سکلي اميلـــونه وړل
داغ که دکاروان په ګيسـګر خون يمه
خيال نه مې شړي وايي پښتـــون يمه
وايي که غمجن دي په بيلتـــــون يمه
هرڅه دي له خدای پوه په قانـــون يمه
ټينګ عزم لرم کـه په شواخـــون يمه
زړه ته يې دصـــبر مرهمونـــــه وړل
غاړه کې مې سکـــــلي اميلونه وړل

PROPERTY OF ACKU 4382

وړی خيسوره دچور کوسوې دڅنګل لمن
۱۳٦۸ / ٦ / ٥

B
3.532
KAR
4382

Series No:69-70

پیر محمد کاروان

LE MAKHAMA TER MAKHAMA

FROM EVENING TO EVENING

A collection of poems

Pir Mohammad karwan

له ماښامه تر ماښامه

Published by:

Writers Union of Free Afghanistan(WUFA)

Copies 1000

Peshawar 1992

د شعرونو مجموعه